

ความรู้ความเข้าใจและพฤติกรรมการจัดการการเงินส่วนบุคคล ของประชาชนในเขตอำเภอหาดใหญ่

Cognition and Behavior in Personal Financial Planning of People in Hatyai City

พรทิพย์ จิระธำรง พเนิน อินทะระ กลางใจ แสงวิชิตร์ นพวรรณ แมนน์
Porntip Jirathumrong, Panern Intara, Klangjai Sangwichitr, Noppawan Mann

คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
Faculty of Management Sciences Prince of Songkla University
15 ถนนกาญจนาภิเษย์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา 90110
15 Karnjanavanich Road, Hatyai, Songkhla 90110 Thailand
Email: porntip.ki@psu.ac.th

Received: June 28,2018; Revised: August 3,2018; Accepted: August 16,2018

บทคัดย่อ

งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจ และพฤติกรรมการจัดการการเงินส่วนบุคคล ของประชาชนในเขตอำเภอหาดใหญ่ โดยผู้วิจัยใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูล จากการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย จำนวน 400 ตัวอย่าง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ t-test ANOVA โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจในด้านการออม อยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนพฤติกรรมที่กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง คือ พฤติกรรมการวางแผนทางการเงิน พฤติกรรมการบริหารรายได้และค่าใช้จ่าย และพฤติกรรมการลงทุน สำหรับผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ผู้ที่มีปัจจัยส่วนบุคคลด้าน เพศ อายุ จำนวนสมาชิกในครอบครัว จำนวนผู้ที่อยู่ในอุปการะ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ รายจ่าย แตกต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจการจัดการการเงินส่วนบุคคล แตกต่างกันไปในแต่ละด้านด้วย ยกเว้นความรู้ความเข้าใจด้านการออมที่ไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจด้านการวางแผนทางการเงิน ด้านการออม ด้านการวางแผนภาษี และด้านการวางแผนเกษียณแตกต่างกัน มีพฤติกรรมในแต่ละด้านแตกต่างกัน จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า องค์การที่เกี่ยวข้องกับการให้ความรู้เรื่องการจัดการการเงินส่วนบุคคล ควรเข้ามามีบทบาทในเรื่องการให้ความรู้ในด้านการบริหารหนี้สิน การลงทุน การบริหารความเสี่ยงและการวางแผนประกันภัย และด้านการวางแผนภาษีส่วนบุคคล ประกอบกับการเข้ามามีบทบาทในการให้คำปรึกษาแก่ผู้ที่ต้องการคำแนะนำ เพื่อให้ประชาชนสามารถนำความรู้และคำแนะนำไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คำสำคัญ: ความรู้ความเข้าใจการจัดการการเงินส่วนบุคคล พฤติกรรมการจัดการการเงินส่วนบุคคล การจัดการการเงินส่วนบุคคล การเงินส่วนบุคคล

Abstract

This study aims to understand the cognition and behavior in personal financial planning of people in Hatyai city. The researchers used questionnaires to collect data on a sample of 400 participants. The statistics for data analysis were t-test ANOVA at a significance level of 0.05. The findings indicated that the highest area of knowledge across the sample related to personal savings. In addition, the moderate level of behavior across the sample related to personal financial planning behavior; revenue and expenses management behavior; and investment behavior. The hypothesis testing shown that people with different personal factors, which consist of gender, age, number of family members, number of dependents, level of education, career, average monthly income, and average monthly expenses, had different cognition in each category of personal financial

except cognition of personal saving. Moreover, People with different cognition of personal financial planning, saving planning, personal tax planning and retirement planning had different behavior in each categories of personal financial planning. This research shows that organizations involved in providing personal financial planning knowledge should play a role in providing knowledge on debt management, investment, risk management, insurance planning, and personal tax planning. In addition, they should assist people who seek counselling, on the understanding that many factors can influence a person's financial knowledge. This advice will allow people to use and apply financial knowledge effectively.

Keywords: Cognition in Personal Financial Planning, Behavior in Personal Financial Planning, Personal Financial Planning, Personal Finance

Paper Type: Research

1. บทนำ

การจัดการการเงินส่วนบุคคลมีบทบาทสำคัญ ที่ทำให้เกิดความมั่นคงทางการเงิน ความมั่นคงในการดำเนินชีวิต นำไปสู่การมีอิสระภาพทางการเงิน และการสร้างความมั่งคั่งของบุคคลในอนาคต ตลอดจนสามารถตอบสนองความต้องการและเป้าหมายเฉพาะของแต่ละบุคคลได้ อย่างไรก็ตามในปัจจุบันบุคคลส่วนใหญ่มองว่า การจัดการการเงินเป็นเรื่องที่ยุ่งยากและซับซ้อน และไม่ได้ให้ความสำคัญกับการจัดการการเงินเท่าที่ควร เช่น ไม่มีการวางแผนการเงินให้กับชีวิต ไม่เคยทำบัญชีรายรับ-รายจ่าย มีพฤติกรรมใช้จ่ายแบบตามใจตัวเอง ดังนั้นเมื่อต้องเผชิญกับผลกระทบจากปัญหาเศรษฐกิจชะลอตัว ทำให้รายได้ลดลง ค่าครองชีพสูงขึ้น ส่งผลให้รายได้ไม่เพียงพอกับรายจ่าย ซึ่งเป็นที่มาของการก่อหนี้สิน และในระยะยาวหากบุคคลครัวเรือนยังขาดความรู้ ตลอดจนไม่ตระหนักถึงความสำคัญของการจัดการการเงินส่วนบุคคล ก็จะนำไปสู่ปัญหาการเป็นหนี้สินล้นพ้นตัวและต้องตกอยู่ในสถานะการเป็นบุคคลล้มละลายในที่สุด (the Office of the Teacher Civil Service and Educational Personnel Commission, 2014 cited in Nunchaipruek, 2016) ซึ่งส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจ ดังจะเห็นปัญหาดังกล่าวได้จากรายงานภาวะสังคมของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) เกี่ยวกับสถานการณ์หนี้ครัวเรือนในไตรมาส 2/2559 พบว่าในส่วนของหนี้ครัวเรือน มีการปรับตัวสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง จนถึง ณ สิ้นไตรมาส 1/2559 มีมูลค่ารวม 11.08 ล้านล้านบาท เพิ่มขึ้นจากช่วงเดียวกันของปีที่แล้ว 4.7% โดยหนี้ครัวเรือนคิดเป็นสัดส่วนต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ (Household debt to Gross Domestic Products) 81.1% (Office of The National Economic and Social Development Board (NESDB) cited in Thansettakij, 2016)

นอกจากนี้หากพิจารณาหนี้ครัวเรือนต่อรายได้ของครัวเรือน (Debt Service Ratio: DSR) ในปี 2557 พบว่า คนที่มีรายได้ต่ำกว่า 8,000 บาท จะมีหนี้ครัวเรือนต่อรายได้สูงถึง 50.9% ในขณะที่คนที่มียาได้ตั้งแต่ 8,000 – 50,000 บาท จะมีหนี้ครัวเรือนต่อรายได้ประมาณ 20% – 30% และคนที่มียาได้มากกว่า 100,000 บาท มีหนี้ครัวเรือนต่อรายได้ประมาณ 19.2% เท่านั้น จากตัวเลขดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า คนมีรายได้ยิ่งน้อย

เท่าไรจะมีหนี้ครัวเรือนยิ่งมากเท่านั้น (Kasikorn Research Center cited in Prachachat, 2015)

จากข้อมูลการสำรวจจำนวนครัวเรือนของสำนักงานสถิติแห่งชาติในปี 2558 จำแนกตามภาค พ.ศ. 2549 – 2558 และข้อมูลรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่อครัวเรือน จำแนกตามภาค พ.ศ. 2541 – 2558 พบว่าภาคใต้แม้จะมีจำนวนครัวเรือนน้อยที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับภาคอื่นๆ แต่กลับมียาได้เฉลี่ยต่อเดือนต่อครัวเรือนมากเป็นอันดับ 2 แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของภาคใต้ที่มีต่อระบบเศรษฐกิจในประเทศ และเมื่อพิจารณาพร้อมกับมูลค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือนต่อครัวเรือน จำแนกตามภาค พ.ศ. 2549 – 2558 และหนี้สินเฉลี่ยต่อครัวเรือน จำแนกตามภาค พ.ศ. 2541 – 2558 กลับพบว่า แม้ภาคใต้จะมีรายได้มากเป็นอันดับ 2 รองจากภาคกลาง แต่กลับเป็นภาคที่มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือนมากที่สุด รวมถึงภาระหนี้สินเฉลี่ยต่อครัวเรือนก็มีมากเช่นกัน

จากข้อมูลข้างต้นแสดงให้เห็นว่าถ้ายังคงปล่อยให้สถานการณ์เป็นไปในลักษณะนี้จะนำไปสู่ปัญหาทางเศรษฐกิจและสังคมได้

ดังนั้น สิ่งที่ต้องดำเนินการอย่างเร่งด่วน คือ การป้องกันไม่ให้ตัวเลขของหนี้สินครัวเรือนเติบโตไปมากกว่านี้ ดังเช่นที่ World Bank กล่าวว่าหลายประเทศ รวมถึงประเทศไทยประสบปัญหาเศรษฐกิจชะลอตัวในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมา ดังนั้นการสร้างเกราะคุ้มกันความเปราะบางทางเศรษฐกิจที่อาจจะเกิดขึ้นจึงเป็นสิ่งทีทุกประเทศควรทำ (The World Bank, 2016) ซึ่งแนวทางหนึ่งที่เป็นไปได้คือการให้ความรู้เพื่อนำไปสู่การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการจัดการการเงินส่วนบุคคลให้ดียิ่งขึ้น ซึ่งประกอบด้วย 4 รู้ คือ รู้หา รู้เก็บ รู้ใช้ รู้ขยายดอกผล โดยรู้หาคือการรู้จักบริหารจัดการกับรายได้ การหารายได้เสริม รู้เก็บคือการรู้จักเก็บออม รู้ใช้คือการรู้จักใช้จ่ายอย่างถูกวิธี และรู้ขยายดอกผลคือการวางแผนการลงทุน การวางแผนประกันภัย การวางแผนภาษี และการวางแผนเพื่อวัยเกษียณ

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยเล็งเห็นว่าพื้นที่ในเขตอำเภอหาดใหญ่ เป็นพื้นที่ที่มีความสำคัญมากที่สุดแห่งหนึ่งของภาคใต้ โดยนอกจากจะเป็นที่ตั้งของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยแห่งแรกของภาคใต้ เปิดมานานกว่า 40 ปีแล้ว พื้นที่นี้ยังเป็นศูนย์กลางทางด้านเศรษฐกิจ การค้า การบริการ และการคมนาคมขนส่งที่สำคัญของภาคใต้ นอกจากนี้ยังเป็นที่ตั้งของ

ธุรกิจการเงินที่สำคัญ ๆ หลายแห่ง โดยประชากรในเขตอำเภอหาดใหญ่มีจำนวนมากถึง 390,055 คน (Official Statistics Registration Systems, 2016) และมีความหลากหลายในอาชีพ รวมถึงระดับการศึกษา ดังนั้น เขตอำเภอหาดใหญ่จึงเป็นพื้นที่ที่น่าสนใจ ผู้วิจัยจึงสนใจในการศึกษาเรื่อง ความรู้ความเข้าใจและพฤติกรรมการจัดการการเงินส่วนบุคคลของประชาชนในเขตอำเภอหาดใหญ่ เพื่อนำข้อมูลไปใช้ประโยชน์ในการเป็นต้นแบบ (Model) สร้างความเข้มแข็งด้านการจัดการการเงินส่วนบุคคลอย่างมีประสิทธิภาพ ให้กับประชาชนพื้นที่ภาคใต้ และอาจนำไปประยุกต์ใช้ในภูมิภาคอื่น ๆ ในประเทศต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย

2.1 เพื่อวัดความรู้ความเข้าใจด้านการจัดการการเงินส่วนบุคคลของประชาชนในเขตอำเภอหาดใหญ่

2.2 เพื่อศึกษาพฤติกรรมการจัดการการเงินส่วนบุคคลของประชาชนในเขตอำเภอหาดใหญ่

3. ขอบเขตงานวิจัย

3.1 ขอบเขตด้านประชากรที่ศึกษา

ประชากรที่อาศัยอยู่ในประชากรในเขตอำเภอหาดใหญ่ ประกอบไปด้วย เทศบาลนครหาดใหญ่ อำเภอหาดใหญ่ เทศบาลเมืองทุ่งตำเสา เทศบาลเมืองคลองแห เทศบาลเมืองควนลัง เทศบาลเมืองคอหงส์ เทศบาลเมืองบ้านพรุ เทศบาลตำบลคูเต่า เทศบาลตำบลน่าน้อย และเทศบาลตำบลพะตง โดยใช้ข้อมูลจากสำนักสถิติทางทะเบียน

3.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา

ปัจจัยส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพ จำนวนสมาชิกในครอบครัว จำนวนผู้ที่อยู่ในอุปการะ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน รายจ่ายเฉลี่ยต่อเดือน

ความรู้ความเข้าใจในการจัดการการเงินส่วนบุคคล และพฤติกรรมการจัดการการเงินส่วนบุคคล ของประชาชนในเขตอำเภอหาดใหญ่ ประกอบไปด้วย การวางแผนทางการเงิน การบริหารรายได้และค่าใช้จ่าย การบริหารหนี้สิน การออม การลงทุน การบริหารความเสี่ยงและการวางแผนประกันภัย การวางแผนภาษีส่วนบุคคล และการวางแผนเกษียณเท่านั้น

3.3 ขอบเขตด้านระยะเวลาในการศึกษา

เดือนมกราคม – เดือนธันวาคม พ.ศ. 2560

4. ทบทวนวรรณกรรม

4.1 ความรู้ด้านการจัดการการเงินส่วนบุคคล

4.1.1 ความรู้ ความเข้าใจ

Panich (2012) และ Onwan (2010) ได้ให้ความหมายของความรู้ความเข้าใจที่แตกต่างกัน ซึ่งสามารถสรุปได้ว่า ความรู้ความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถในการศึกษาและรวบรวม

ข้อมูล แนวคิด และหลักการต่าง ๆ ตลอดจนฝึกปฏิบัติ จนกระทั่งสามารถนำสาระสำคัญของข้อมูล แนวคิดและหลักการนั้น ไปประยุกต์ใช้ในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และพัฒนาตนเองเพื่อให้เกิดคุณประโยชน์ได้ ทั้งนี้ Pipatpan (1995 cited in Suebnaung, 2014) กล่าวว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้ในแต่ละบุคคลต่างมีความรู้ความเข้าใจ ในสิ่งต่าง ๆ มากน้อยไม่เท่ากันขึ้นอยู่กับปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ทั้งนี้ ปัจจัยส่วนบุคคล ซึ่งประกอบด้วย ระดับการศึกษา ความเชื่อ สถานภาพทางสังคม และประสบการณ์ ในขณะที่เดียวกัน ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ประกอบด้วย ครอบครัว สังคมที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนสื่อมวลชนต่าง ๆ

4.1.2 การวางแผนทางการเงิน

จากการให้ความหมายและความสำคัญของการวางแผนการเงินส่วนบุคคล ของ The Certified Financial Planner Board of Standards (CFP Board) และ Wongchan (2012) พอสรุปได้ว่าการ "การจัดการการเงินส่วนบุคคล" เป็นกระบวนการที่ทำให้บุคคลสามารถบริหารจัดการ "เงิน" ได้อย่างมีประสิทธิภาพ นำไปสู่การมีอิสรภาพทางการเงิน และทำให้บรรลุเป้าหมายทางการเงินของแต่ละบุคคล ซึ่งประกอบด้วย 4 หลักการ คือ รู้หา รู้เก็บ รู้ใช้ และรู้ขยายดอกผล โดยต้องเริ่มต้นตั้งแต่ การรู้จักความสำคัญของการวางแผนทางการเงิน การบริหารรายได้และค่าใช้จ่าย การบริหารหนี้สิน การออมและการลงทุน การบริหารความเสี่ยงและการประกันชีวิต การวางแผนภาษี ไปจนถึงการวางแผนเกษียณ

4.1.3 การบริหารรายได้และค่าใช้จ่าย

มนุษย์ดำรงชีวิตอยู่ด้วยการหารายได้เพื่อจุนเจือให้ตัวเองและครอบครัวนั้นอยู่อย่างมีความสุขผ่านการบริโภคในรูปแบบต่างๆ ตามความต้องการของแต่ละบุคคล มีนักวิชาการที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรายได้และการบริโภคจนกลายเป็นทฤษฎีทางการเงินที่สำคัญ ได้แก่ ทฤษฎีการบริโภคที่สัมพันธ์กับรายได้สัมบูรณ์ (Absolute Income Theory of Consumption) ของ John Maynard Keynes ซึ่งได้อธิบายว่า ระดับรายได้สัมบูรณ์ ณ เวลาหนึ่งนั้นเป็นตัวกำหนดปริมาณการบริโภคของบุคคลในทิศทางเดียวกัน โดยบุคคลจะนำรายได้หลังหักภาษีแล้วไปใช้จ่ายเพื่อการบริโภค เพราะนั่นคือรายได้ที่พวกเขาสามารถใช้จ่ายได้จริง และถ้ามีเงินเหลือจากการบริโภคอย่างเพียงพอแล้วจะถูกนำไปสะสมในรูปของการออม หากบุคคลมีรายได้มากขึ้นสัดส่วนการบริโภคหรือใช้จ่ายของบุคคลจะเพิ่มขึ้นในสัดส่วนที่น้อยกว่ารายได้ที่เพิ่มขึ้น ในทางกลับกันถ้าบุคคลมีรายได้น้อยลงสัดส่วนการบริโภคกลับไม่ได้ลดลงตามไปด้วยเพราะยังคงมีความจำเป็นในการใช้จ่ายสำหรับการบริโภคขั้นพื้นฐานอยู่ ("Absolute Income Hypothesis.", 2008) ซึ่งการทำบัญชีรายรับรายจ่ายเป็นสิ่งสำคัญในการตระหนักรู้ของบุคคล จนสามารถลดรายจ่ายและเพิ่มรายได้ของครัวเรือนได้ในที่สุด (Chitkesorn & Chaipinchana, 2013)

4.1.4 การบริหารหนี้สิน

การเป็นหนี้อาจนำไปสู่ปัญหาต่างๆ มาสู่ผู้ก่อหนี้หากไม่สามารถบริหารจัดการภาระหนี้ภายในระยะเวลาที่กำหนดได้เพราะการเป็นหนี้เป็นการนำเงินในอนาคตมาใช้ก่อนในปัจจุบัน และผู้ก่อหนี้จะมีภาระผูกพันที่ต้องชำระหนี้สินให้กับผู้ให้กู้หรือเจ้าหนี้ในอนาคตตามกำหนดระยะเวลาที่ได้ตกลงกันไว้ (Wongchan, 2012) นอกจากนี้หนี้สินอาจแบ่งเป็นหนี้ดีและหนี้ไม่ดี โดยหนี้ดีเป็นหนี้ที่สร้างรายได้ เช่น การกู้เงินเพื่อการศึกษา การกู้เงินเพื่อซื้อที่อยู่อาศัย หรือการกู้เงินซื้อรถไว้ใช้เป็นเครื่องมือในการสร้างรายได้ผ่านการประกอบอาชีพ ส่วนหนี้ไม่ดีเกิดจากการบริโภคอย่างไม่มีเหตุผล อันสมควร และเป็นหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (Chotiawatthanakul, 2014)

4.1.5 การออม

การออมมีวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกันไปตามผู้ออมแต่ละราย ซึ่งวัตถุประสงค์การออมเรียงตามลำดับได้ดังนี้ คือ การเก็บไว้ใช้จ่ายยามชราหรือเกษียณอายุ การเก็บไว้ใช้จ่ายยามป่วยหรือฉุกเฉิน การออมเพื่อบริหารรายรับรายจ่ายตามฤดูกาล การออมเพื่อการศึกษา การออมเพื่อจัดหาเครื่องอำนวยความสะดวกและยานพาหนะ การออมเพื่อการมีบ้านเป็นของตัวเอง การออมเพื่อขอกู้หรือค้ำประกันเงินกู้ และการออมเพื่อวัตถุประสงค์อื่นๆ เช่น เป็นเงินมรดกและการท่องเที่ยว (Bank of Thailand, 2013) ทั้งนี้การออมเงินในครัวเรือน สามารถแบ่งเป็นการออมเงินไว้ในครัวเรือน ลำการออมเงินไว้กับสถาบันการเงินด้วย (Keamrat, et al., 2012) ดังนั้น การออมเป็นการสะสมเงินส่วนหนึ่งจากรายได้เพื่อนำไปเก็บไว้ในรูปแบบต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการฝากเงินไว้กับสถาบันการเงินโดยมุ่งหวังผลตอบแทนจากการออมซึ่งโดยส่วนใหญ่อยู่ในรูปของดอกเบี้ยจากเงินฝาก อย่างไรก็ตาม อัตราผลตอบแทนดังกล่าวอาจจะน้อยเกินไป ซึ่งอาจจะส่งผลกระทบต่อการใช้เงินไม่บรรลุเป้าหมายทางการเงินได้

4.1.6 การลงทุน

การลงทุนเป็นกระบวนการที่ผู้ลงทุนนำเงินที่ชะลอจากการใช้จ่ายในวันนี้ไปลงทุนในช่องทางต่างๆ โดยมุ่งหวังเพื่อได้รับกระแสเงินสดจากการลงทุนและคุ้มค่ากับต้นทุนค่าเสียโอกาสที่ไม่ได้ใช้จ่ายเงินในวันนี้ และต้องชดเชยอำนาจซื้อที่สูญเสียเนื่องจากภาวะเงินเฟ้อ และชดเชยความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นจากการลงทุน (Thailand Securities Institute The Stock Exchange of Thailand (TSI), 2010) ทั้งนี้ การลงทุนก็มีโอกาสที่อัตราผลตอบแทนที่ได้รับจริง (Actual Return) แตกต่างจากอัตราผลตอบแทนที่นักลงทุนคาดหวังไว้ (Expected Return) (Sangkaew, 2005) จึงทำให้นักลงทุนจะมีการกำหนดเป้าหมายการลงทุนจำแนกตามผลตอบแทนจากการลงทุนที่แตกต่างกัน (Yonpiam, 1995) ได้แก่ ผลตอบแทนในรูปของรายได้ประจำ (Fixed Income) ผลตอบแทนในรูปของกำไรจากการขายหลักทรัพย์ (Capital Gain) และผลตอบแทนในรูปอื่น ๆ (Other Incentives) ดังนั้น การลงทุนจึงเป็นวิธีเพิ่มค่าของเงินออมที่มีอยู่

ด้วยช่องทางต่างๆ โดยยอมแลกกับความเสี่ยงที่เพิ่มขึ้น ดังนั้นการลงทุนจึงแตกต่างกับการออมในเรื่องของการคำนึงถึงอัตราผลตอบแทนที่เพิ่มขึ้น โดยไม่หวังเพียงการรักษาเงินให้คงอยู่เพียงอย่างเดียว

4.1.7 การบริหารความเสี่ยงและการวางแผนประกันภัย

ในการดำเนินชีวิตประจำวันของแต่ละบุคคลอาจมีโอกาสเผชิญกับความเสี่ยงในเรื่องต่างๆ ตลอดเวลา ซึ่งอาจนำมาซึ่งความสูญเสียต่อชีวิตและทรัพย์สิน ดังนั้นวิธีการจัดการกับความเสี่ยงภัยอันอาจส่งผลกระทบต่อความสูญเสียทางการเงินของบุคคล คือ การทำประกันภัยส่วนบุคคล ซึ่งจะช่วยบรรเทา หรือลดความสูญเสียให้น้อยลงไปได้ จึงทำให้วัตถุประสงค์ของการวางแผนการประกันภัยส่วนบุคคลมีความแตกต่างกัน ได้แก่ เพื่อเป็นการลดความสูญเสียรายได้ และเป็นการลดภาระค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้น (Wongchan, 2012) ดังนั้น การวางแผนทำประกันภัยเป็นวิธีการจัดการกับความเสี่ยงภัยวิธีหนึ่งที่มีประสิทธิภาพ เป็นการโอนความเสี่ยงภัยไปให้กับบริษัทประกันภัยเพื่อบรรเทาความเสียหายที่จะเกิดขึ้นกับชีวิตและทรัพย์สิน ช่วยบรรเทาภาระค่าใช้จ่ายครอบครัว รวมไปถึงช่วยปกป้องความมั่งคั่งของบุคคลให้สามารถไปสู่เป้าหมายทางการเงินที่วางไว้ได้ ทั้งนี้ประกันภัยมีหลายรูปแบบ วัตถุประสงค์ในการป้องกันความเสี่ยงภัยก็แตกต่างกัน ดังนั้นบุคคลต้องรู้จักเลือกรูปแบบประกันภัยที่เหมาะสมกับความต้องการของตนเอง ความคุ้มครองที่พอเพียง และความสามารถในการชำระเบี้ยประกันนั้นได้

4.1.8 การวางแผนภาษีส่วนบุคคล

การเสียภาษีถือเป็นหน้าที่ของผู้มีรายได้ทุกคน อย่างไรก็ตาม ภาษีอากรถือเป็นต้นทุนชนิดหนึ่งในการดำรงชีวิต เนื่องจากการจัดเก็บภาษีอากรแต่ละประเภทจะมีผลกระทบต่อบุคคล เช่น ทำให้รายได้หลังภาษีที่บุคคลจะนำไปใช้จ่ายได้จริงลดลง จะทำให้งบประมาณการใช้เงินในการดำเนินชีวิตประจำวันของบุคคลสูงขึ้น รวมถึงการทำให้ค่าใช้จ่ายในการทำธุรกรรมต่าง ๆ สูงขึ้นได้ การวางแผนภาษีอากร (Tax Planning) ช่วยให้ผู้เสียภาษีได้ปฏิบัติตามกฎหมายและทำให้เสียภาษีน้อยลงซึ่งเป็นผลดีต่อการบริหารการเงินของบุคคล เพราะจำนวนเงินที่จ่ายภาษีน้อยลงหรือภาษีที่ประหยัดได้จากการวางแผนภาษีนั่นจะทำให้บุคคลมีเงินคงเหลือมากขึ้น ซึ่งสามารถนำไปลงทุนต่อหรือหาผลประโยชน์ด้านอื่น ๆ ได้ (Wongchan, 2012) ดังนั้น ในการวางแผนภาษีส่วนบุคคลให้มีประสิทธิภาพ ผู้เสียภาษีจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจในขั้นตอนการคำนวณการคำนวณภาษีอย่างถูกต้อง และศึกษารายละเอียดการหักค่าใช้จ่ายรวมทั้งค่าลดหย่อน ตามที่กฎหมายอนุญาตให้ละเอียดยกเว้น เพื่อที่จะสามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการวางแผนภาษีได้

4.1.9 การวางแผนเกษียณ

การวางแผนทางการเงินเพื่อวัยเกษียณ หมายถึง กระบวนการในการวางแผนการดำเนินชีวิตในช่วงหลังเกษียณอายุ หลังจากหยุดการทำงาน ภายใต้มาตรฐานการครองชีพที่ต้องการ

และเป็นไปได้ ซึ่งต้องอาศัยการคาดการณ์อายุที่คาดว่าจะเกษียณ และแหล่งที่มาของรายได้หลังเกษียณอายุ เพื่อกำหนดกลยุทธ์และแนวทางที่จะทำให้แผนการดำเนินชีวิตในช่วงหลังเกษียณอายุนั้นบรรลุผลตามเป้าหมายที่ได้กำหนดไว้ (TSI, 2010) ดังนั้น หากบุคคลมีการวางแผนการเงินเพื่อการเกษียณไว้ล่วงหน้า จะทำให้การดำรงชีพหลังวัยเกษียณนั้นมีมาตรฐานความเป็นอยู่เหมือนกับช่วงก่อนเกษียณ และไม่เป็นภาระของลูกหลานในอนาคต

4.2 พฤติกรรมการเงินส่วนบุคคล

การแสดงออกหรือการตัดสินใจทางการเงิน เพื่อตอบสนองสิ่งเร้าหรือปัจจัยต่าง ๆ โดยนำหลักหลักจิตวิทยามาประยุกต์ใช้ ทั้งนี้ พฤติกรรมทางการเงินของคนไทย มีประเด็นที่น่าสนใจ (Achavanuntakul, 2013) ซึ่งคนไทยมีภาระทางการเงินก่อนใหญ่ที่คล้ายกัน โดยเฉพาะเหตุฉุกเฉินทางสุขภาพ ภาระการสร้างบ้าน รวมถึงการจัดงานมงคล และคนไทยยังนิยมใช้บริการทางการเงินของธนาคารพาณิชย์ ตลอดจนคนไทยส่วนมากมีความรู้เรื่องการเงินส่วนบุคคล แต่กลับไม่ทำบัญชีส่วนบุคคล

ดังนั้นสามารถสรุปได้ว่า พฤติกรรมการจัดการการเงินส่วนบุคคล หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกที่เกิดขึ้นจากความรู้สึกรู้สึก ความคิด เพื่อบรรลุเป้าหมายทางการเงินของแต่ละบุคคล ซึ่งอาจแตกต่างกันเนื่องจากปัจจัยและกระบวนการการตัดสินใจที่แตกต่างกันของแต่ละบุคคล

4.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

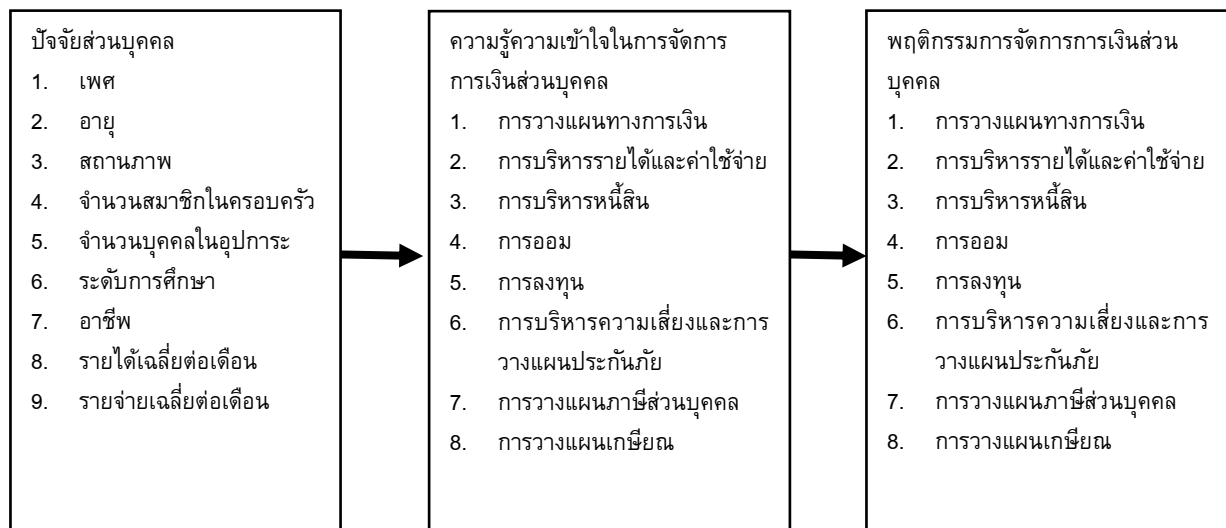
4.3.1 ปัจจัยที่มีผลต่อความรู้ในการจัดการทางการเงิน การวิจัยของ Aujirapongpan and

(2012) ที่พบว่า อายุและระดับการศึกษาที่แตกต่างกันจะทำให้ความรู้เรื่องการวางแผนทางการเงินแตกต่างกัน ในขณะเดียวกัน การศึกษาของ Sungmake (2010) ยังชี้ให้เห็นว่า เพศและระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาที่แตกต่างกันสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Trakulmaipol (1998) อีกด้วย ในขณะเดียวกัน การศึกษาของ

4.3.2 ความรู้ความเข้าใจและพฤติกรรมจัดการทางการเงิน

การศึกษาของ Arman Davtyan (2010) พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีของ UCLA มีความเชื่อว่าหากมีความรู้ทางการเงินส่วนบุคคลแล้วจะทำให้พวกเขามีพฤติกรรมทางการเงินที่ดีขึ้น ในขณะที่การศึกษาของ Wongveeravuti and Sirikijjakajorn (2010) พบว่า การเรียนวิชาความรู้ทางการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษาปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ ไม่ได้มีผลต่อพฤติกรรมของนักศึกษา ทั้งนี้ Boonchai (2009) พบว่า ความรู้และความเข้าใจต่อการวางแผนทางการเงินและการมีวินัยทางการเงินจะทำให้การปฏิบัติตามแผนทางการเงินเป็นไปได้อย่างประสบความสำเร็จ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Suksawad (2015) พบว่า การขาดความรู้ความเข้าใจในกฎหมายภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาทำให้ผู้มีเงินได้มีพฤติกรรมภาษีที่ผิดกฎหมายในที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยของ Polwattanukul and Runglertkengkrai (2007) อีกด้วย

Jaruddechanon (2014) ยังพบว่านักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ส่วนใหญ่มีอัตราการออม

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดเรื่องความรู้ความเข้าใจและพฤติกรรมจัดการการเงินส่วนบุคคล

Kao-jean (2015) แสดงให้เห็นว่าเพศ สถานภาพสมรส และระดับการศึกษาที่ต่างกันระดับความรู้ทางการเงินส่วนบุคคลจะแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Thongphueg

และการก่อหนี้ยู่ระดับต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Wongveeravuti and Sirikijjakajorn (2010) ที่พบว่า การลงทุนจะเป็นสิ่งสุดท้ายที่บุคคลให้ ทั้งนี้งานวิจัยของ Boonchai (2009) ก็แสดงให้เห็นการบริหารรายจ่ายเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด แต่อย่างไรก็ตาม

ตามผลงานวิจัยของ Kunnasombut (1999) กลับแสดงให้เห็นว่าผู้ถือบัตรเครดิตมีพฤติกรรมการใช้จ่ายเพื่อการบริโภคผ่านบัตรเครดิตโดยไม่สนใจหรือคำนึงถึงภาระหนี้สินที่จะตามมาในอนาคต ในส่วนของการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการบริหารความเสี่ยงและการประกันชีวิตพบว่า มีงานวิจัยของ Wongchan (2011) พบว่ารูปแบบการออมเงินของครูโรงเรียนโยธินบูรณะ ให้ความสำคัญกับการออมโดยการฝากธนาคาร เงินสะสมเข้ากองทุน กบข. และซื้อกรมธรรม์ประกันชีวิตแบบสะสมทรัพย์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Suttipong (2009) ยังพบว่าการมีความรู้ความเข้าใจเรื่องการทำประกันชีวิตดี จะทำให้บุคคลมีการวางแผนการทำประกันที่ดีตามไปด้วย นอกจากนี้ ผลงานวิจัยของ Kirenthong (2012) ยังแสดงให้เห็นว่า ความรู้ความเข้าใจในการวางแผนการเงินจะมีต่อพฤติกรรมการวางแผนการเกษียณของบุคคลด้วย

จากการทบทวนวรรณกรรมข้างต้น ผู้วิจัยสามารถสรุปกรอบแนวคิดเรื่องความรู้ความเข้าใจและพฤติกรรมการจัดการการเงินส่วนบุคคล ดังแสดงในภาพที่ 1

5. สมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานข้อที่ 1 ประชาชนในเขตอำเภอหาดใหญ่ที่มีปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการทางการเงินแตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 2 ประชาชนในเขตอำเภอหาดใหญ่ที่มีความรู้ความเข้าใจด้านการจัดการการเงินส่วนบุคคลที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมการจัดการการเงินส่วนบุคคลแตกต่างกัน

6. วิธีการดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research) เก็บข้อมูลโดยการสำรวจด้วยแบบสอบถามจากประชาชนในเขตอำเภอหาดใหญ่ ซึ่งมีจำนวนมากถึง 390,055 คน งานวิจัยครั้งนี้ กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างจากสูตรของทอโรยามาเน Yamane (1973) โดยให้ความคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่างเท่ากับร้อยละ 5 จึงได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 400 ตัวอย่าง และใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการสุ่มตัวอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

6.1 เครื่องมือวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยนี้ คือ แบบสอบถาม ซึ่งคณะผู้วิจัยได้จัดทำเพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจและพฤติกรรมการจัดการการเงินส่วนบุคคลของประชาชนในเขตอำเภอหาดใหญ่ แบบสอบถามแบ่งเป็น 4 ส่วน ดังนี้

แบบสอบถามส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของประชาชนในเขตอำเภอหาดใหญ่ ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพ จำนวนสมาชิกในครอบครัว จำนวนผู้ที่อยู่ในอุปการะ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน รายจ่ายเฉลี่ยต่อเดือน ซึ่งคำถามเป็นคำถามปลายปิด (Closed-Ended Question) มีลักษณะเป็นคำถาม

แบบหลายตัวเลือก (Determinant-choice Question) โดยให้ผู้ตอบเลือกตอบเพียงข้อเดียว

แบบสอบถามส่วนที่ 2 ความรู้ความเข้าใจในการจัดการการเงินส่วนบุคคล ประกอบด้วย การวางแผนทางการเงิน การบริหารรายได้และค่าใช้จ่าย การบริหารหนี้สิน การออมและการลงทุน การบริหารความเสี่ยงและการวางแผนประกันภัย การวางแผนภาษีส่วนบุคคล และการวางแผนเกษียณ ซึ่งคำถามทั้งหมดเป็นคำถามปลายปิด (Closed-Ended Question) มีลักษณะเป็นคำถามแบบ 2 ตัวเลือก (Simple-Dichotomy Question) จำนวน 46 ข้อ มีการแบ่งระดับความรู้เป็น 5 ระดับ โดยพิจารณาจากร้อยละของจำนวนข้อที่ตอบถูก

แบบสอบถามส่วนที่ 3 พฤติกรรมในการจัดการการเงินส่วนบุคคล ประกอบด้วย การวางแผนทางการเงิน การบริหารรายได้และค่าใช้จ่าย การบริหารหนี้สิน การออมและการลงทุน การบริหารความเสี่ยงและการวางแผนประกันภัย การวางแผนภาษีส่วนบุคคล และการวางแผนเกษียณ ซึ่งคำถามเป็นคำถามปลายปิด (Closed-Ended Question) จำนวน 36 ข้อ โดยใช้ระดับการวัดข้อมูลประเภทอันตรภาคชั้น (Interval Scale) โดยใช้การวัดระดับการปฏิบัติ ซึ่งมี 6 ตัวเลือก โดยให้ผู้ตอบเลือกตอบเพียงข้อเดียว

แบบสอบถามส่วนที่ 4 เป็นคำถามปลายเปิด (Opened-Ended Question) สำหรับให้ผู้ตอบแบบสอบถามเสนอหัวข้อการจติดบรมเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล

6.2 การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

6.2.1 ความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Validity) ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือวิจัยโดยใช้แนวคิดและทฤษฎี ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แล้วนำแบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 2 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรง และความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการศึกษา

6.2.2 ทดสอบความเชื่อมั่น (Reliability) ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามจำนวน 30 ชุด ไปทำการทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะประชากรใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจริง แล้วนำข้อมูลที่ได้มาทดสอบโดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์แอลฟาของ Cronbach (Cronbach's Alpha) และนำข้อบกพร่องมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้เก็บข้อมูลจริง

6.3 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วย สถิติเชิงพรรณนา และสถิติเชิงอนุมาน ได้แก่ t-test และ ANOVA

7. สรุปผลการวิจัย

7.1 ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุอยู่ในช่วง 20-30 ปี สถานภาพโสด จบการศึกษาระดับปริญญา มีอาชีพเป็นพนักงาน ข้าราชการ/พนักงานของรัฐ มีจำนวนสมาชิกในครอบครัว 3-4 ส่วนใหญ่ไม่มีผู้ที่อยู่ใน มีระดับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน

ส่วนใหญ่ที่ 40,001 บาทขึ้นไปและมีระดับรายจ่ายเฉลี่ยต่อเดือนที่ 10,000 บาทหรือต่ำกว่า

7.2 ความรู้ความเข้าใจด้านการจัดการการเงิน ส่วนบุคคลของประชาชนในเขตอำเภอหาดใหญ่

กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจในด้านการออมอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือ มีความรู้ความเข้าใจด้านการวางแผนทางการเงิน ด้านบริหารรายได้และค่าใช้จ่าย ด้านการวางแผนเกษียณ อยู่ในระดับมาก และมีความรู้ความเข้าใจด้านการบริหารหนี้สิน ด้านการลงทุน ด้านการบริหารความเสี่ยงและการวางแผนประกันภัย ด้านการวางแผนภาษีส่วนบุคคล อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งมีรายละเอียดความรู้ด้านการจัดการการเงินส่วนบุคคลรวมทั้ง 8 ด้านดังนี้

ความรู้ด้านการวางแผนทางการเงิน คำถามข้อที่มีผู้ตอบถูกต้องสูงที่สุดคือ คำถามที่ว่าคนเราควรตั้งเป้าหมายทางการเงินทั้งในระยะสั้น ระยะกลางและระยะยาว และคำถามที่มีผู้ตอบถูกต้องได้น้อยที่สุดคือ คำถามที่ว่าปัจจัยที่มีผลกระทบในด้านลบต่อการวางแผนทางการเงินในระยะยาวคืออัตราเงินเฟ้อที่สูงขึ้นและอัตราดอกเบี้ยที่สูงขึ้น

ความรู้ด้านการบริหารรายได้และค่าใช้จ่าย คำถามที่มีกลุ่มตัวอย่างตอบถูกมากที่สุดคือ คำถามที่ว่า ค่าเช่าบ้าน ค่าไฟฟ้า จัดเป็นค่าใช้จ่าย สำหรับคำถาม 2 ข้อสุดท้ายที่กลุ่มตัวอย่างตอบถูกน้อยที่สุด คือ คำถามที่ว่า ดอกเบี้ยและเงินปันผล ไม่นับเป็นรายได้ของบุคคล และคำถามที่ว่า การผ่อนสินค้าที่จำเป็นเปรียบเหมือนการออมรูปแบบหนึ่งที่ได้นำสินค้ามาใช้มาก่อน

ความรู้ด้านการบริหารหนี้สิน คำถามที่มีกลุ่มตัวอย่างตอบถูกมากที่สุดคือ คำถามที่ว่า บุคคลควรสร้างเครดิตส่วนตัวให้เป็นที่เชื่อถือยอมรับจากเจ้าหนี้ สำหรับคำถาม 2 ข้อสุดท้ายที่กลุ่มตัวอย่างตอบถูกน้อยที่สุด คือคำถามที่ว่า หนี้บ้าน หนี้รถ และหนี้เพื่อการศึกษา จัดเป็น “หนี้ดี” ทั้งสิ้น และคำถามที่ว่า บุคคลควรมีหนี้บัตรเครดิตไม่เกิน 50% ของรายได้ต่อเดือน

ความรู้ด้านการออม คำถามที่มีกลุ่มตัวอย่างตอบถูกมากที่สุดคือ คำถามที่ว่า รายได้ - เงินออม = รายจ่าย หมายความว่า เมื่อมีรายได้เข้ามา เราควรออมก่อนที่จะนำส่วนที่เหลือไปใช้จ่าย สำหรับคำถาม 2 ข้อสุดท้ายที่กลุ่มตัวอย่างตอบถูกน้อยที่สุด คือคำถามที่ว่า นาย A มีเงินออม มูลค่า 150,000 บาท และคาดว่าจะใช้เงินจำนวนดังกล่าว สำหรับการศึกษาต่อระดับปริญญาโทในปีหน้า แหล่งเก็บเงินที่ปลอดภัยและสอดคล้องกับแผนการนำเงินดังกล่าวไปใช้ของนาย A คือ นำเงินดังกล่าวไปลงทุนในหุ้นสามัญที่มีปัจจัยพื้นฐานดี และคำถามที่ว่า การออมควรเริ่มต้นเมื่อมีรายได้จากการทำงาน

ความรู้ด้านการลงทุน คำถามที่มีกลุ่มตัวอย่างตอบถูกมากที่สุดคือ คำถามที่ว่า การลงทุนทำเพื่อเพิ่มรายได้ แต่การออมทำเพื่อความมั่นคงในชีวิต สำหรับคำถาม 2 ข้อสุดท้ายที่กลุ่มตัวอย่างตอบถูกน้อยที่สุด คือคำถามที่ว่า การซื้อหุ้นธนาคารกรุงเทพมีความเสี่ยงสูงกว่าการซื้อพันธบัตรเพื่อเก็งกำไร

และคำถามที่ว่า ปัจจัยที่สำคัญที่ต้องพิจารณาในการลงทุนคืออัตราผลตอบแทนเท่านั้น

ความรู้ด้านการบริหารความเสี่ยงและการวางแผนประกันภัย ผลปรากฏว่าอันดับแรกของคำถามที่มีกลุ่มตัวอย่างตอบถูกมากที่สุดคือ คำถามที่ว่า ประกันชีวิตแบบสะสมทรัพย์ เหมาะสำหรับผู้ที่ต้องการออมเงินระยะยาว สำหรับคำถาม 2 ข้อสุดท้ายที่กลุ่มตัวอย่างตอบถูกน้อยที่สุด คือคำถามที่ว่า การเลือกซื้อประกันชีวิตควรคำนึงถึงความคุ้มครองที่ได้รับมากกว่าความสามารถในการจ่ายเบี้ยประกัน และคำถามว่า ประกันสุขภาพไม่ได้คุ้มครองความเสี่ยงจากอุบัติเหตุ

ความรู้ด้านการวางแผนภาษีส่วนบุคคล ผลปรากฏว่าอันดับแรกของคำถามที่มีกลุ่มตัวอย่างตอบถูกมากที่สุดคือคำถามที่ว่า การวางแผนภาษีเป็นการจัดการด้านการเงินเพื่อให้เสียภาษีน้อยที่สุดอย่างถูกกฎหมาย สำหรับคำถามข้อสุดท้ายที่กลุ่มตัวอย่างตอบถูกน้อยที่สุด คือคำถามที่ว่า เงินรางวัลจากการถูกลอตเตอรี่ได้รับยกเว้นภาษี

ความรู้ด้านการวางแผนเกษียณ ผลปรากฏว่าอันดับแรกของคำถามที่มีกลุ่มตัวอย่างตอบถูกมากที่สุดคือ คำถามที่ว่า อาชีพข้าราชการ ไม่จำเป็นต้องวางแผนเพื่อการเกษียณ สำหรับคำถาม 2 ข้อสุดท้ายที่กลุ่มตัวอย่างตอบถูกน้อยที่สุด คือคำถามที่ว่า หากมีการออมและลงทุนตั้งแต่อายุยังน้อย จะทำให้ปริมาณเงิน ณ วันเกษียณมีจำนวนมากกว่ากรณีการเริ่มออมเมื่ออายุเยอะ และคำถามว่า อัตราเงินเฟ้อ มีผลต่อการวางแผนเพื่อการเกษียณ

7.3 พฤติกรรมการจัดการการเงินส่วนบุคคลของประชาชนในเขตอำเภอหาดใหญ่

พฤติกรรมที่กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง คือ พฤติกรรมการวางแผนทางการเงิน พฤติกรรมการบริหารรายได้และค่าใช้จ่าย และพฤติกรรมการลงทุน ส่วนพฤติกรรมที่กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย คือ พฤติกรรมการบริหารหนี้สิน พฤติกรรมการออม พฤติกรรมการบริหารความเสี่ยงและการวางแผนประกันภัย พฤติกรรมการวางแผนภาษีส่วนบุคคล และพฤติกรรมการวางแผนเกษียณ ซึ่งมีรายละเอียดพฤติกรรมการจัดการการเงินส่วนบุคคลรวมทั้ง 8 ด้านดังนี้

พฤติกรรมการวางแผนทางการเงิน พฤติกรรมที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การทราบว่าคุณสมบัติทรัพย์สินและหนี้สินอยู่เท่าไร และพฤติกรรมที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ พฤติกรรมการทำบัญชีรายรับรายจ่ายอย่างสม่ำเสมอ

พฤติกรรมการบริหารรายได้และค่าใช้จ่าย พฤติกรรมที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ พฤติกรรมการตัดสินใจซื้อสินค้าตามความจำเป็นมากกว่าเงื่อนไขของการจ่ายเงิน และพฤติกรรมที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ พฤติกรรมการเคยลงทุนในหลักทรัพย์ต่าง ๆ เพื่อหาผลตอบแทนเป็นรายได้เสริม

พฤติกรรมการบริหารหนี้สิน พฤติกรรมที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ เมื่อกลุ่มตัวอย่างมีหนี้สินจะสามารถชำระหนี้ได้ทุกครั้ง

และพฤติกรรมที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ การก่อหนี้โดยไม่จำเป็นอยู่เป็นประจำ

พฤติกรรมการวางแผนการออม พฤติกรรมที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ เมื่อมีรายได้กลุ่มตัวอย่างจะออมก่อนที่จะนำเงินที่เหลือไปใช้จ่าย และพฤติกรรมที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ เมื่อมีรายได้ กลุ่มตัวอย่างจะใช้จ่ายก่อน หากมีเงินเหลือจึงจะออม สำหรับวัตถุประสงค์และรูปแบบการออม วัตถุประสงค์การออมที่กลุ่มตัวอย่างเลือกอันดับสูงสุดที่สุดคือ การออมเพื่อไว้ใช้รักษาพยาบาล ยามฉุกเฉิน รองลงมาคือ การออมเพื่อเป็นเงินทุนในการประกอบอาชีพ หรือลงทุนในอนาคต รูปแบบการออมที่เป็นที่นิยมของกลุ่มตัวอย่างคือการออมผ่านเงินฝากออมทรัพย์ธนาคารพาณิชย์ รองลงมาคือการออมในกรมธรรม์ประกันชีวิต

พฤติกรรมการวางแผนการลงทุน พฤติกรรมที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ทุกครั้งที่ลงทุน กลุ่มตัวอย่างได้ศึกษาข้อมูลที่เป็นทั้งอัตราผลตอบแทนและความเสี่ยงจากการลงทุน และพฤติกรรมที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ กลุ่มตัวอย่างสามารถรับความเสี่ยงได้สูงที่สุดเพื่อโอกาสในการได้รับผลตอบแทนที่สูงที่สุดในระยะยาว สำหรับวัตถุประสงค์และรูปแบบการลงทุน พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีวัตถุประสงค์การลงทุนที่สูงที่สุดคือ การลงทุนเพื่อต้องการผลตอบแทนในรูปของเงินปันผล และดอกเบี้ย ซึ่งรูปแบบการลงทุนที่เป็นที่นิยมนับสูงสุดของกลุ่มตัวอย่างคือ การลงทุนในกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ รองลงมาคือ การลงทุนในหุ้นสามัญ

พฤติกรรมการบริหารความเสี่ยงและการวางแผนประกันภัย พฤติกรรมที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ พฤติกรรมการวางแผนทุกครั้งก่อนทำประกัน เพื่อสามารถเลือกประเภทวงเงินและความคุ้มครองที่เหมาะสม และพฤติกรรมที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ พฤติกรรมการซื้อประกันสุขภาพทุกปี แม้จะมีประกันสุขภาพที่ได้ รับจากภาครัฐหรือนายจ้างอยู่แล้ว สำหรับวัตถุประสงค์และรูปแบบการทำประกันชีวิต พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีวัตถุประสงค์การทำประกันชีวิตสูงสุดที่สุดคือ เพื่อจะได้ไม่เป็นภาระครอบครัว กรณีเสียชีวิตก่อนวัยอันควร และรูปแบบประกันชีวิตที่เป็นที่นิยมนับสูงสุดของกลุ่มตัวอย่างคือ ประกันชีวิตแบบสะสมทรัพย์ รองลงมาคือ ประกันชีวิตแบบชั่วระยะเวลา

พฤติกรรมการวางแผนภาษีส่วนบุคคล พฤติกรรมที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ พฤติกรรมการเลือกลงทุนหรือออมเงินประเภทที่ได้รับการยกเว้นภาษี และพฤติกรรมที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ พฤติกรรมการวางแผนภาษีล่วงหน้า ก่อนถึงกำหนดการเสียภาษี สำหรับการวางแผนภาษี เมื่อพิจารณารายการการหักค่าลดหย่อนภาษีที่กลุ่มตัวอย่างเลือกใช้ พบว่า รายการการหักค่าลดหย่อนภาษีที่กลุ่มตัวอย่างเลือกใช้มากที่สุดคือ ค่าซื้อสินค้า/บริการ รองลงมาคือ เงินบริจาค

พฤติกรรมการวางแผนเกษียณ พฤติกรรมที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การสะสมเงินจำนวนหนึ่งไว้ในยามเจ็บป่วย และพฤติกรรมที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ พฤติกรรมการสะสมเงินจำนวนหนึ่งไว้ในยามเจ็บป่วย สำหรับการวางแผนเพื่อการเกษียณอายุ

พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีรูปแบบการเตรียมตัวเพื่อการเกษียณที่สูงที่สุดคือ เงินฝากธนาคาร รองลงมาคือ การเตรียมตัวเกษียณโดยผ่านเงินกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ

7.4 ผลการทดสอบสมมติฐาน

7.4.1 ผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 : ประชาชนในเขตอำเภอหาดใหญ่ที่มีปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่าผู้ที่มีปัจจัยส่วนบุคคลด้านระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจด้านการวางแผนทางการเงินแตกต่างกัน โดยพบว่าผู้ที่มีการศึกษาสูงกว่าจะมีความรู้ความด้านนี้มากกว่าผู้ที่มีการศึกษาต่ำกว่า ในขณะที่ปัจจัยส่วนบุคคลอื่น ๆ ที่แตกต่างกัน มีความรู้ด้านนี้ไม่แตกต่างกัน

ผู้ที่มีปัจจัยส่วนบุคคลด้านจำนวนผู้ที่อยู่ในอุปการะที่แตกต่างกัน มีความรู้ด้านการบริหารรายได้และค่าใช้จ่ายแตกต่างกัน โดยพบว่าผู้ที่มีจำนวนผู้ที่อยู่ในอุปการะจำนวนมากกว่าจะมีความรู้ด้านนี้มากกว่าผู้ที่ไม่ได้อยู่ในอุปการะ ในขณะที่ปัจจัยส่วนบุคคลอื่น ๆ ที่แตกต่างกัน มีความรู้ด้านนี้ไม่แตกต่างกัน

ผู้ที่มีปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศ ระดับการศึกษา และรายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีความรู้ด้านการบริหารหนี้สินแตกต่างกัน โดยพบว่า เพศชายมีความรู้ความเข้าใจด้านการบริหารหนี้สินมากกว่าเพศหญิง ผู้ที่มีการศึกษาสูงกว่าจะมีความรู้ความด้านนี้มากกว่าผู้ที่มีการศึกษาต่ำกว่า และผู้ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนมากกว่าจะมีความรู้ความด้านนี้มากกว่าผู้ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า ในขณะที่ปัจจัยส่วนบุคคลอื่น ๆ ที่แตกต่างกัน มีความรู้ด้านนี้ไม่แตกต่างกัน

ผู้ที่มีปัจจัยส่วนบุคคลทุกด้านที่แตกต่างกัน มีความรู้ด้านการออมไม่แตกต่างกัน

ผู้ที่มีปัจจัยส่วนบุคคลด้านอายุที่แตกต่างกัน มีความรู้ด้านการลงทุนแตกต่างกัน โดยพบว่า ผู้ที่มีอายุ 51 ปีขึ้นไป มีความรู้ความเข้าใจด้านการลงทุนมากกว่า ผู้ที่มีอายุ 20 - 30 ปี และผู้ที่มีอายุ 41 - 50 ปี ผู้ที่ต่ำกว่า 41 - 50 ปี มีความรู้ความเข้าใจด้านการลงทุนน้อยกว่า ผู้ที่มีอายุ 31 - 40 ปี ในขณะที่ปัจจัยส่วนบุคคลอื่น ๆ ที่แตกต่างกัน มีความรู้ด้านนี้ไม่แตกต่างกัน

ผู้ที่มีปัจจัยส่วนบุคคลด้านอายุ จำนวนสมาชิกในครอบครัว ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และรายจ่ายเฉลี่ยต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีความรู้ด้านการบริหารความเสี่ยงและการวางแผนประกันภัย แตกต่างกัน โดยพบว่า ผู้ที่มีอายุมากกว่ามีความรู้ด้านนี้มากกว่าผู้ที่มีอายุต่ำกว่า ผู้ที่มีจำนวนสมาชิกในครอบครัวน้อยกว่ามีความรู้ด้านนี้มากกว่าผู้ที่มีจำนวนสมาชิกในครอบครัวมากกว่า ผู้ที่มีการศึกษาสูงกว่าจะมีความรู้ความด้านนี้มากกว่าผู้ที่มีการศึกษาต่ำกว่า ผู้ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนมากกว่าจะมีความรู้ความด้านนี้มากกว่าผู้ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า และผู้ที่มีรายจ่ายเฉลี่ยต่อเดือนมากกว่าจะมีความรู้ความด้านนี้

มากกว่าผู้ที่มีรายจ่ายเฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า ในขณะที่ปัจจัยส่วนผู้ที่มีปัจจัยส่วนบุคคลด้านอายุ และระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีความรู้ด้านการวางแผนภาษีแตกต่างกัน โดยพบว่าผู้ที่มีอายุ 51 ปีขึ้นไป มีความรู้ความเข้าใจด้านการวางแผนภาษีส่วนบุคคลมากกว่าผู้ที่มีอายุ 20 - 40 ปี แต่น้อยกว่าผู้ที่มีอายุ 41 - 50 ปี และผู้ที่มีการศึกษาสูงกว่าจะมีความรู้ความเข้าใจมากกว่าผู้ที่มีการศึกษาต่ำกว่า ในขณะที่ปัจจัยส่วนบุคคลอื่น ๆ ที่แตกต่างกัน มีความรู้ด้านนี้ไม่แตกต่างกัน

ผู้ที่มีปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และรายจ่ายเฉลี่ยต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีความรู้ด้านการวางแผนเกษียณแตกต่างกัน โดยพบว่า เพศหญิงมีความรู้ด้านนี้มากกว่าเพศชาย ผู้ที่มีอายุมากกว่ามีความรู้ด้านนี้มากกว่าผู้ที่มีอายุน้อยกว่า ผู้ที่มีการศึกษาสูงกว่าจะมีความรู้ความเข้าใจมากกว่าผู้ที่มีการศึกษาต่ำกว่า ผู้ที่มีอาชีพพนักงานบริษัท มีความรู้ความเข้าใจด้านการวางแผนเกษียณมากกว่า ผู้ที่มีอาชีพข้าราชการ/พนักงานของรัฐ และผู้ที่มีอาชีพเกษตรกร ผู้ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนมากกว่าจะมีความรู้ความเข้าใจด้านนี้มากกว่าผู้ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า และพบว่าโดยภาพรวมผู้ที่มีรายจ่ายเฉลี่ยต่อเดือนมากกว่าจะมีความรู้ความเข้าใจด้านนี้มากกว่าผู้ที่มีรายจ่ายเฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า ในขณะที่ปัจจัยส่วนบุคคลอื่น ๆ ที่แตกต่างกัน มีความรู้ด้านนี้ไม่แตกต่างกัน

7.4.2 ผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 : ประชาชนในเขตอำเภอหาดใหญ่ที่มีความรู้ความเข้าใจด้านการจัดการการเงิน

บุคคลอื่น ๆ ที่แตกต่างกัน มีความรู้ด้านนี้ไม่แตกต่างกัน ส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการจัดการการเงินส่วนบุคคลแตกต่างกัน โดยแสดงให้เห็นในตารางที่ 1 และมีการสรุปผลดังนี้

ประชาชนในเขตอำเภอหาดใหญ่ที่มีความรู้ความเข้าใจด้านการวางแผนทางการเงินที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการวางแผนทางการเงินแตกต่างกัน ขณะที่ประชาชนที่มีความรู้ความเข้าใจด้านการบริหารรายได้และค่าใช้จ่ายที่แตกต่างกัน กลับมีพฤติกรรมการบริหารรายได้และค่าใช้จ่ายไม่แตกต่างกัน ในด้านการบริหารหนี้สิน ประชาชนที่มีความรู้ความเข้าใจด้านการบริหารหนี้สินที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการบริหารหนี้สินไม่แตกต่างกัน ในด้านการออม ประชาชนในที่มีความรู้ความเข้าใจด้านการออมที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการออมแตกต่างกัน อย่างไรก็ตามในด้านการลงทุน ประชาชนที่มีความรู้ความเข้าใจด้านการลงทุนที่แตกต่างกัน กลับมีพฤติกรรมการลงทุนไม่แตกต่างกัน เช่นเดียวกับด้านการบริหารความเสี่ยงและการวางแผนประกันภัย ซึ่งพบว่าประชาชนที่มีความรู้ความเข้าใจด้านการบริหารความเสี่ยงและการวางแผนประกันภัยที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการบริหารความเสี่ยงและการวางแผนการประกันภัยไม่แตกต่างกัน สำหรับด้านการวางแผนภาษีส่วนบุคคล ประชาชนที่มีความรู้ความเข้าใจด้านการวางแผนภาษีส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการวางแผนภาษีส่วนบุคคลแตกต่างกัน เช่นเดียวกับด้านการวางแผนเกษียณ ซึ่งพบว่าประชาชนที่มีความรู้ความเข้าใจด้านการวางแผนเกษียณที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการวางแผนเกษียณแตกต่างกัน

ตารางที่ 1 แสดงผลการทดสอบสมมติฐานระหว่างความรู้ความเข้าใจการจัดการการเงินส่วนบุคคลกับพฤติกรรมรายด้าน

พฤติกรรมการจัดการการเงินส่วนบุคคล	SS	df	MS	F
พฤติกรรมการวางแผนทางการเงิน	7.195	4	1.799	2.613*
พฤติกรรมการบริหารหนี้สิน	7.031	7	1.004	1.039
พฤติกรรมการบริหารหนี้สิน	4.727	4	1.182	1.649
พฤติกรรมการการออม	5.851	4	1.463	3.052*
พฤติกรรมการลงทุน	8.039	4	2.010	2.198
พฤติกรรมการบริหารความเสี่ยงและการวางแผนประกันภัย	10.085	4	2.521	2.089
พฤติกรรมการวางแผนภาษีส่วนบุคคล	27.842	4	6.960	4.598*
พฤติกรรมการวางแผนเกษียณ	25.972	4	6.493	6.164*

8. อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยได้พบประเด็นที่น่าสนใจ และควรนำมาอภิปราย ดังนี้

8.1 อภิปรายผลการวิจัยของสมมติฐานข้อที่ 1 : ประชาชนในเขตอำเภอหาดใหญ่ที่มีปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลแตกต่างกัน

ผู้ที่มีปัจจัยส่วนบุคคลด้านระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจด้านการวางแผนการเงินแตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ Sittipan (2010)

และรายงานผลสำรวจของ Financial Consumer Protection Center(2013) และยังสอดคล้องกับทฤษฎีของ Anderson and Krathwohl (cited in Lappanitchayakul, 2015)

เนื่องจากระดับความรู้ความเข้าใจสามารถแบ่งได้หลายระดับ ไม่ว่าจะเป็นการจำ การเข้าใจ การประยุกต์ใช้ การวิเคราะห์ การประเมินค่าและการคิดอย่างสร้างสรรค์ ในขณะที่เดียวกันยังพบว่าผู้ที่มีปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศ อายุ สถานภาพการสมรส รายได้ ค่าใช้จ่าย หนี้สินและจำนวนผู้อุปการะที่แตกต่างกัน ความรู้ความเข้าใจด้านการวางแผนการเงินไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Sittipan (2010) ซึ่งมีความเป็นไปได้ว่าประชาชนในกรุงเทพมหานครมีวิถีการดำรงชีวิตและค่าครองชีพที่แตกต่างจากคนในต่างจังหวัด จึงมีความจำเป็นที่จะต้องศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการวางแผนทางการเงินเพื่อให้สามารถมีการจัดการการเงินที่ดี ผู้ที่มีปัจจัยส่วนบุคคลด้านจำนวนผู้ที่อยู่ในอุปการะแตกต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจด้านการบริหารรายได้และค่าใช้จ่ายที่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Prugsasri (2014)

ทั้งนี้ในมุมมองของผู้วิจัยมีความเห็นว่า จำนวนผู้ที่อยู่ในอุปการะย่อมมีผลต่อการบริหารรายได้และค่าใช้จ่ายโดยตรง เพราะหากกลุ่มตัวอย่างมีจำนวนผู้ที่อยู่ในอุปการะจำนวนมาก จึงจำเป็นต้องตระหนักถึงความสำคัญของการบริหารจัดการเงินอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ในขณะที่เพศ อายุ สถานภาพสมรส การศึกษา อาชีพ รายได้ ค่าใช้จ่ายและหนี้สินที่แตกต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจด้านการบริหารรายได้และค่าใช้จ่ายไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้ปัจจัยด้านสถานภาพสมรส มีความสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Thongphueng (2012) สถานภาพการสมรสที่แตกต่างกันไม่ส่งผลต่อความรู้ในการเตรียมพร้อมเพื่อวัยเกษียณในด้านการมีรายได้เพียงพอที่ต่างกัน ในขณะที่ปัจจัยด้านการศึกษา มีความขัดแย้งกับงานของ Thongphueng (2012)

ซึ่งพบว่าการศึกษาที่แตกต่างกันมีความรู้เรื่องการวางแผนทางการเงินที่แตกต่างกัน ทั้งนี้ในมุมมองของผู้วิจัยมีความเห็นว่า ไม่ว่าบุคคลจะมีเพศ อายุ สถานภาพสมรส การศึกษา อาชีพ รายได้ ค่าใช้จ่ายและหนี้สินต่างกัน ต่างก็ต้องคำนึงถึงความมั่นคงทางเศรษฐกิจของตนเอง โดยการแสวงหาความรู้ด้านการบริหารรายได้และค่าใช้จ่าย อีกทั้งความรู้ดังกล่าวเป็นความรู้พื้นฐานที่บุคคลทั่วไปต้องมี

ผู้ที่มีปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศ ระดับการศึกษา และรายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีความรู้ด้านการบริหารหนี้สินแตกต่างกัน โดยในปัจจัยของการศึกษามีความสอดคล้องกับ Thongphueng (2012)

สำหรับปัจจัยด้านเพศ ในมุมมองของผู้วิจัยเห็นว่า โดยทั่วไปเพศชายมักถูกคาดหวังให้เป็นผู้นำครอบครัว ดังนั้นมีความจำเป็นต้องมีความรู้ด้านการบริหารหนี้สินมากกว่าเพศหญิง ส่วนปัจจัยด้านรายได้เฉลี่ยต่อเดือนในมุมมองของผู้วิจัยเห็นว่า ผู้ที่มีรายได้เฉลี่ยสูงมีความรู้ด้านนี้มากกว่าผู้ที่มีรายได้เฉลี่ยในระดับ

ต่ำกว่า เพราะผู้มีรายได้เฉลี่ยในระดับสูงจะเป็นเป้าหมายของฝ่ายผลิตภัณฑ์ทางการเงินประเภทต่าง ๆ เช่น บัตรเครดิต บัตรกดเงินสด เป็นต้น ดังนั้นการมีความรู้เกี่ยวกับการบริหารหนี้สินจะทำให้การตัดสินใจในการก่อหนี้มีความระมัดระวังและรอบคอบมากขึ้น บุคคลจึงมีความจำเป็นในการศึกษาหาความรู้ในด้านหนี้สินเพิ่มเติม เพื่อประโยชน์สูงสุดของตนเอง

ผู้ที่มีปัจจัยส่วนบุคคลทุกด้านที่แตกต่างกัน มีความรู้ด้านการออมไม่แตกต่างกัน มุมมองของผู้วิจัยเห็นว่าความรู้ด้านการจัดการการเงินส่วนบุคคลโดยเฉพาะความรู้ด้านการออม เป็นสิ่งที่คนไทยทุกคนรับรู้ผ่านสภาพแวดล้อมภายในครอบครัว ตั้งแต่วัยเด็ก ประกอบทั้งความรู้ด้านการออมก็เป็นความรู้ที่สถาบันที่เกี่ยวข้อง เช่น ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย สถาบันการเงิน สถาบันการศึกษา เป็นต้น ก็ให้ความสำคัญเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องด้วยการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมให้ประชาชนในทุกๆระดับมีระดับความรู้ที่สูงขึ้น อันจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางการเงินให้เหมาะสมมากขึ้น

ทั้งนี้งานวิจัยของ Sungmake (2010) แสดงให้เห็นว่าการออมมีความสำคัญเป็นอย่างมาก ดังนั้นความรู้ที่เป็นฐานของการจัดการการเงินส่วนบุคคลคือ ความรู้ด้านการออม เนื่องจากเป็นความรู้ที่เข้าใจได้ไม่ยาก ไม่มีความซับซ้อน และประชาชนส่วนใหญ่มักจะมีเงินออมในระดับที่แตกต่างกันตามความสามารถของตนเอง ผู้ที่มีปัจจัยส่วนบุคคลด้านอายุที่แตกต่างกัน มีความรู้ด้านการลงทุนแตกต่างกัน ในมุมมองของผู้วิจัยเห็นว่าโดยปกติแล้ว แหล่งเงินที่มักจะถูกนำมาจัดสรรเพื่อลงทุนเพื่อให้เงินงอกเงยและบรรลุวัตถุประสงค์การลงทุนของนักลงทุนแต่ละคนนั้น มักจะมาจากเงินออม และบุคคลที่มักจะมีเงินออมในระดับที่สูง และสามารถนำมาจัดสรรลงทุนได้นั้น มักจะเป็นผู้ที่มิได้หาแหล่งเงินที่มั่นคง และมีรายได้ที่ค่อนข้างแน่นอน ซึ่งมักจะเป็นกลุ่มบุคคลที่มีระดับอายุสูงขึ้น อีกทั้งบุคคลที่อายุมากขึ้นนั้น มักจะให้ความสำคัญมากขึ้นกับการวางแผนเกษียณซึ่งเป็นเป้าหมายการเงินส่วนบุคคลที่สำคัญในช่วงบั้นปลายของชีวิต ซึ่งจะต้องมีการกระจายการลงทุน และเริ่มลดสัดส่วนการลงทุนในสินทรัพย์ที่มีความเสี่ยงสูงให้น้อยลง

ผู้ที่มีปัจจัยส่วนบุคคลด้านอายุ จำนวนสมาชิกในครอบครัว ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และรายจ่ายเฉลี่ยต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีความรู้ด้านการบริหารความเสี่ยงและการวางแผนประกันภัย แตกต่างกัน ในมุมมองของผู้วิจัยเห็นว่า ผู้ที่มีอายุและการศึกษาระดับสูงกว่าย่อมมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนได้มากกว่า ก็จะมีเงินเหลือเพียงพอที่จะนำไปต่อยอดความมั่งคั่งด้านอื่น ๆ รวมถึงมีโอกาสปกป้องความมั่งคั่งเหล่านั้นด้วยการทำประกันภัย จึงจำเป็นต้องแสวงหาความรู้ด้านการบริหารความเสี่ยงและการวางแผนประกันภัยมากขึ้น

ผู้ที่มีปัจจัยส่วนบุคคลด้านอายุ และระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีความรู้ด้านการวางแผนภาษีแตกต่างกัน โดยพบว่า ผู้ที่มีอายุ 51 ปีขึ้นไป มีความรู้ความเข้าใจด้านการวางแผนภาษี

ส่วนบุคคลน้อยกว่าผู้ที่มีอายุต่ำกว่า และผู้ที่มีการศึกษาสูงกว่าจะมีความรู้ความรู้นี้มากกว่าผู้ที่มีการศึกษาต่ำกว่า ในขณะที่ปัจจัยส่วนบุคคลอื่น ๆ ที่แตกต่างกัน มีความรู้ด้านนี้ไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ Trakulmaipol (1998) และในมุมมองของผู้วิจัยเห็นว่า ผู้ที่มีการศึกษาในระดับสูงกว่าย่อมมีหน้าที่การงานและรายได้มากกว่า ดังนั้นจึงจำเป็นต้องศึกษาหาความรู้ด้านการวางแผนภาษี เพื่อประโยชน์ของตนเอง

ผู้ที่มีปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และรายจ่ายเฉลี่ยต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีความรู้ด้านการวางแผนภาษีแตกต่างกัน ในมุมมองของผู้วิจัยเห็นว่า ผู้หญิงมักใส่ใจในรายละเอียดของเรื่องต่าง ๆ และมีความกังวลสูงกว่าเพศชาย จึงทำให้เพศหญิงมีการศึกษาหาความรู้มากกว่าเพศชาย ในขณะเดียวกันผลการศึกษาของ Kirenthong (2012) ก็แสดงให้เห็นว่าอายุที่แตกต่างกัน มีระดับความรู้ที่ต่างกัน และผลการวิจัยของ Supmak and Wailerssak (2016) แสดงให้เห็นว่าอาชีพที่ต่างกัน มีระดับความรู้ความเข้าใจด้านภาษีที่แตกต่างกันด้วย

8.2 อภิปรายผลการวิจัยของสมมติฐานข้อที่ 2 :

ประชาชนในเขตอำเภอหาดใหญ่ที่มีความรู้ความเข้าใจด้านการจัดการการเงินส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการจัดการการเงินส่วนบุคคลแตกต่างกัน

ผู้ที่มีความรู้ด้านการวางแผนทางการเงินที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านการวางแผนทางการเงินที่แตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ Boonchai (2009) เรื่องการจัดการการเงินส่วนบุคคล : กรณีศึกษาเฉพาะกลุ่มวัยทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร ที่สะท้อนให้เห็นว่าผู้ที่มีความรู้และความเข้าใจต่อการวางแผนทางการเงินจะประสบความสำเร็จในการปฏิบัติตามแผนทางการเงิน นอกจากนี้รายงานผลสำรวจของ Financial Consumer Protection Center (2013) ที่พบความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ทางการเงินและพฤติกรรมทางการเงินว่า การมีความรู้ทางการเงินที่ดีจะทำให้มีพฤติกรรมที่ดีตามไปด้วย ในขณะที่งานวิจัยของ Nunchaipruek (2016) เรื่องความรู้และพฤติกรรมการเงินของข้าราชการครูในเขตกรุงเทพมหานคร ก็พบว่าความรู้ทางการเงินทั่วไปที่ดี มีความจำเป็นต่อการตัดสินใจทางการเงินด้านการลงทุนจนส่งผลให้มีพฤติกรรมทางการเงินที่ดี ทั้งนี้ในมุมมองของผู้วิจัยเห็นว่าผู้มีความรู้ความเข้าใจด้านการวางแผนการเงินที่ดีนั้น จะเป็นการกระตุ้นให้มีวินัยเกี่ยวกับการวางแผนทางการเงินและสะท้อนให้ประชาชนมีพฤติกรรมทางการเงินที่ดีตามไปด้วย เป็นเพราะว่าความรู้ทางการเงินด้านการวางแผนทางการเงินนั้นประกอบไปด้วยทักษะเกี่ยวกับการรู้หา รู้เก็บ รู้ใช้และรู้ขยายดอกผล Sutthichuen et al. (2012) ซึ่งเมื่อประชาชนมีความรู้โดยภาพรวมแล้วจะทำให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้สามารถวางแผนการเงิน การใช้เงินและการลงทุนอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นให้บรรลุเป้าหมายทางการเงินนั่นเอง

ผู้ที่มีความรู้ด้านการบริหารรายได้และค่าใช้จ่ายที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมพฤติกรรมการบริหารรายได้และค่าใช้จ่ายที่ไม่แตกต่างกัน อธิบายได้ว่า พฤติกรรมการเลือกซื้อสินค้าและบริการของแต่ละบุคคลนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับระดับความรู้ความเข้าใจในการบริหารรายได้และค่าใช้จ่าย โดยอาจพิจารณาพฤติกรรมที่ไม่แตกต่างกันหรือมีความคล้ายคลึงกันเป็นสองด้านได้แก่ ด้านบวกและด้านลบ สำหรับพฤติกรรมด้านบวก คือ ผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจในด้านนี้ที่แตกต่างกันไม่ต้องการเสียผลประโยชน์ของตนเอง อาทิ ดอกเบี้ยและค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ให้กับสถาบันการเงินที่ปล่อยกู้ หรือการพยายามหาช่องทางเพื่อลดหย่อนภาษี เพื่อให้ตนเองได้รับประโยชน์สูงสุดจากการจัดการดังกล่าว เป็นต้น ในขณะที่เดียวกันอีกบุคคลอาจมีพฤติกรรมด้านลบที่คล้ายคลึงกันคือ การเลือกซื้อสินค้าและบริการโดยไม่ได้พิจารณาเรื่องของความจำเป็นหรือคุ้มค่า แต่เลือกบริโภคตามความสะดวกหรือความชอบ เนื่องจากความสะดวกในการเข้าถึงสินค้าและบริการเป็นไปได้อย่างง่าย อีกทั้งกระแสนิยมของสินค้าแต่ละอย่างเปลี่ยนแปลงไปด้วยความรวดเร็ว รวมถึงอิทธิพลทางการตลาดและสื่อที่จูงใจทำให้บุคคลมีความต้องการบริโภคสินค้าและบริการสูงมากขึ้น ทำให้มองข้ามผลกระทบเชิงลบที่เกิดขึ้น ซึ่งสามารถสรุปได้ว่าความรู้ที่แตกต่างกันด้านการบริหารรายได้และค่าใช้จ่าย ไม่มีผลต่อพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างด้านการบริหารรายได้และค่าใช้จ่าย โดยผลการวิจัยขัดแย้งกับผลการศึกษา Kirenthong (2012) ที่พบปัญหาของบุคคลให้ความสนใจกับการเตรียมความพร้อมสำหรับการวางแผนการเงินเพื่อวัยเกษียณของกลุ่มแรงงานในระบบ ช่วงอายุ 40 – 60 ปี เนื่องจากมีความล่าช้าในการวางแผนเกษียณ ตลอดจนการขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนการเงิน การประมาณค่าใช้จ่ายน้อยกว่าความเป็นจริง

ผู้ที่มีความรู้ด้านการบริหารหนี้สินที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านการวางแผนหนี้สินที่ไม่แตกต่างกัน ในมุมมองของผู้วิจัยเห็นว่าในปัจจุบันการกู้ยืมทำได้ง่ายมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการกู้ยืมระยะสั้น หรือระยะยาว โดยเฉพาะนโยบายของธนาคารพาณิชย์ที่มีการแข่งขันกันสูง ในเรื่องการให้สินเชื่อ ซึ่งส่งผลทำให้พฤติกรรมการวางแผนหนี้สินของประชาชนทำได้ง่ายขึ้น จากงานวิจัยเรื่อง พฤติกรรมการใช้จ่ายของผู้ใช้จ่ายของผู้ถือบัตรเครดิต : กรณีศึกษาพนักงาน ธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) ของ Kunnasombut (1999) พบว่า ผู้ถือบัตรเครดิตมีพฤติกรรมการใช้จ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภคผ่านบัตรเครดิต โดยไม่คำนึงถึงภาระหนี้สินที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ทั้งยังนโยบายต่าง ๆ ก็อาจจะส่งเสริมการกู้ยืมระยะยาว ไม่ว่าจะเป็นการกู้เงินเพื่อการศึกษา การกู้เงินเพื่อซื้อที่อยู่อาศัย หรือการกู้เงินซื้อรถไว้ใช้เป็นเครื่องมือในการสร้างรายได้ ผ่านการประกอบอาชีพ อีกด้วย (Chotiwanthanakul, 2014) หรือแม้แต่การโฆษณาก็มีผลต่อการก่อหนี้ที่เพิ่มขึ้นอีกด้วย นอกจากนี้สำนักงานสถิติแห่งชาติ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ยังมีการมองภาคครัวเรือนไทยในรอบ 10 ปี ระหว่างปี พ.ศ. 2543 ถึง พ.ศ. 2554

ไว้ว่าหนี้สินเฉลี่ยของครัวเรือนมีแนวโน้มสูงขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งในที่สุดจะส่งผลกระทบต่อความเป็นอยู่ของประชาชนและอาจจะลุกลามไปเป็นปัญหาทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศได้ ดังนั้นถึงแม้ประชาชนจะมีความรู้ด้านการบริหารหนี้สินมากนักเพียงใด ก็ไม่สามารถสร้างความแตกต่างในเชิงพฤติกรรมให้กับประชาชน เพราะความสะดวกรวดเร็วในการก่อหนี้สิน ความง่ายในการเข้าถึงข้อมูลนโยบายกระตุ้นเศรษฐกิจต่าง ๆ ยังเป็นปัจจัยเร่งให้ประชาชนมีการสร้างหนี้มากขึ้นด้วย

ผู้ที่มีความรู้ด้านการออมที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมด้านการออมไม่แตกต่างกัน อธิบายได้ว่า จากข้อค้นพบของงานวิจัยชิ้นนี้ พบว่า กลุ่มตัวอย่างทราบว่าควรออมก่อนจ่าย เพื่อให้บรรลุเป้าหมายได้ง่ายและเร็วขึ้น ดังนั้น การที่บุคคลมีระดับความรู้ความเข้าใจด้านการออมต่างกัน ไม่มีผลต่อพฤติกรรมการออมเงิน เนื่องจากแต่ละบุคคลมีเป้าหมายการออมที่ต่างกัน โดยยิ่งเป้าหมายของการออมยิ่งชัดเจนเท่าไร บุคคลก็จะมีภาระการออมหรือหนี้ในการออมเพื่อให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าวมากขึ้น เท่านั้น นำมาสู่การเลือกช่องทางการออมที่เหมาะสมและสอดคล้องกับระยะเวลาที่ต้องการบรรลุเป้าหมาย โดยใช้แนวคิดสำคัญในการเลือกรูปแบบการออมคือ ผลตอบแทนและความเสี่ยง เช่น บางคนอาจเลือกออมเงินในรูปแบบเงินฝากออมทรัพย์หรือเงินฝากประจำกับธนาคารพาณิชย์/สหกรณ์ สลากออมสิน/ร.ก.ส. กรมธรรม์ประกันชีวิต ตราสารหนี้ แต่บางคนอาจเลือกออมในตราสารทุน ซึ่งแน่นอนว่ามีความเสี่ยงสูงกว่าการออมเงินในรูปแบบของการฝากผ่านธนาคารและการออมผ่านการซื้อประกันภัย ซึ่งจากผลการศึกษาข้างต้นสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Boonchai (2009) และ Rueksantad (2011) ที่พบว่า กลุ่มตัวอย่างโดยภาพรวมมีรูปแบบการออมเป็นเงินฝากออมทรัพย์ ธนาคารพาณิชย์โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้ยามฉุกเฉิน

ผู้ที่มีความรู้ด้านการลงทุนที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการลงทุนที่ไม่แตกต่างกัน ในมุมมองของผู้วิจัยเห็นว่าในปัจจุบันตราสารทางการเงินมีความหลากหลายและซับซ้อนเพิ่มมากขึ้นทั้งเรื่องอัตราผลตอบแทนและความเสี่ยง ผู้ที่มีความรู้ด้านการลงทุนย่อมเข้าใจตราสารดังกล่าวเป็นอย่างดี โดยเฉพาะเรื่องความเสี่ยงจากการลงทุนในตราสารประเภทต่าง ๆ โดย Sangkaew (2005) ได้แบ่งความเสี่ยงออกเป็น 2 ประเภท คือ ความเสี่ยงที่เป็นระบบ ซึ่งเป็นความเสี่ยงที่ไม่สามารถควบคุมได้และมีผลกระทบต่อราคาหลักทรัพย์ในตลาดทั้งหมด และความเสี่ยงที่ไม่เป็นระบบ ซึ่งเป็นความเสี่ยงที่เกิดขึ้นเฉพาะกิจการหนึ่ง หรืออุตสาหกรรมใด อุตสาหกรรมหนึ่ง เมื่อเกิดเหตุการณ์นี้แล้วจะมีผลกระทบต่อราคาหลักทรัพย์ของธุรกิจนั้น โดยไม่มีผลกระทบต่อราคาหลักทรัพย์อื่นในตลาด ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้ ความเข้าใจความเสี่ยงจากการลงทุน ย่อมต้องมีความระมัดระวังมากขึ้นในการตัดสินใจลงทุน ซึ่งอาจจะไม่ก่อให้เกิดความแตกต่างในพฤติกรรมการลงทุนนั่นเอง

ผู้ที่มีความรู้ด้านการบริหารความเสี่ยงและการวางแผนประกันภัยที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการบริหารความเสี่ยงและการวางแผน

แผนการประกันภัยที่ไม่แตกต่างกัน ในมุมมองของผู้วิจัยเห็นว่าผู้ที่เลือกทำประกันชีวิต ไม่จำเป็นต้องมีความรู้มาก แม้ผู้ที่มีความรู้ น้อย หรือไม่มีความรู้ ก็สามารถทำประกันชีวิตได้โดยอาศัย การสอบถาม หรือการให้คำแนะนำจากตัวแทนประกันชีวิตได้ ดังนั้นไม่ว่าผู้ที่จะมีความรู้ด้านประกันชีวิตหรือไม่ ก็สามารถที่จะเลือกทำประกันชีวิตเพื่อเป็นการบริหารความเสี่ยงส่วนบุคคลได้ ทั้งนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Suttipong (2009) ที่ศึกษาเรื่องทัศนคติที่มีความสัมพันธ์กับการเลือกซื้อประกันชีวิตของผู้บริโภค ซึ่งพบว่าปัจจัยที่ผู้ทำประกันชีวิตให้คะแนนความสำคัญกับตัวแทนประกันชีวิตมากที่สุด ประกอบไปด้วย มีความน่าเชื่อถือ สามารถเป็นที่ปรึกษาทางการเงินให้กับลูกค้าได้ และมีความรู้เรื่องประกันชีวิตเป็นอย่างดี

ผู้ที่มีความรู้ด้านการวางแผนภาษีส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการวางแผนภาษีส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน ในมุมมองของผู้วิจัยเห็นว่าความรู้ด้านการวางแผนภาษีเป็นทักษะส่วนบุคคล ซึ่งต้องอาศัยความรู้ในกฎหมายประมวลรัษฎากรที่แม่นยำ ต้องศึกษาเงื่อนไขหรือสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ และต้องติดตามการเปลี่ยนแปลงหลักเกณฑ์ต่าง ๆ อยู่เสมอ รวมถึงต้องมีความรู้ในขั้นตอนการคำนวณภาษีที่มีความซับซ้อน ทำให้ผู้ที่ไม่มีความรู้ด้านภาษีดีพอ ก็จะไม่สามารถวางแผนภาษีให้กับตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งจากผลการวิจัยฉบับนี้พบว่าประชาชนส่วนใหญ่ยังขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่อง เงินได้ที่ได้รับการยกเว้น และการหักค่าใช้จ่าย และส่วนใหญ่ไม่ได้คำนวณภาษีด้วยตนเอง จึงส่งผลกระทบต่อค่าส่งชำระคืน นอกจากนั้นผลการศึกษายังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Suksawad (2015) ที่พบว่าความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมายภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาสามารถแสดงรายได้ ค่าใช้จ่าย ค่าลดหย่อนและการคำนวณภาษี มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมในการเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Polwattanakul and Runglerkengkrai (2007) ที่ศึกษาเรื่องสาเหตุของการไม่ยื่นแบบและชำระภาษีผ่านอินเทอร์เน็ต : กรณีศึกษาจังหวัดภูเก็ต พบว่าสาเหตุของการไม่ยื่นแบบและชำระภาษีผ่านอินเทอร์เน็ต เกิดจากการขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการยื่นแบบผ่านอินเทอร์เน็ต ขาดความรู้ความเข้าใจในกฎหมายประมวลรัษฎากร นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Onwan (2010) ศึกษาเรื่องความรู้ความเข้าใจและทัศนคติที่มีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมการซื้อสินค้าที่มีฉลากคาร์บอนของผู้บริโภค ที่แสดงให้เห็นว่า ความรู้ความเข้าใจในเรื่องใด ๆ ก็ตามจะส่งผลให้ผู้ที่มีความรู้ในเรื่องนั้น มีการรับรู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริง เหตุการณ์ รายละเอียดที่เกิดจากการสังเกต การศึกษา ประสพการณ์ ทั้งในด้านสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติและสังคม ความรู้พื้นฐานหรือภูมิหลังส่งผลให้สามารถตัดสินใจในการกระทำ การใด ที่เกี่ยวข้องกับความรู้ นั้น ๆ

ผู้ที่มีความรู้ด้านการวางแผนเกษียณที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการวางแผนเกษียณแตกต่างกัน ในมุมมองของผู้วิจัยเห็นว่า บุคคลที่จะมีความรู้ด้านการวางแผนเกษียณ

ระดับปานกลางและสูง แสดงว่าต้องผ่านการทำความเข้าใจ และ ศึกษาเรื่องการวางแผนเกษียณมาพอสมควร นั่นคือบุคคลกลุ่มนี้ ย่อมเห็นความจำเป็นและความสำคัญของการวางแผนเกษียณ ประกอบการการวางแผนเกษียณ เป็นการวางแผนในระยะยาว ดังนั้นบุคคลที่ให้ความสำคัญของเรื่องใด ๆ ย่อมมีพฤติกรรมที่ สอดคล้องกับเรื่องนั้นๆ นั่นคือบุคคลที่มีระดับความรู้ที่สูงกว่า ย่อม มีพฤติกรรมที่มากกว่านั่นเอง ผลการศึกษาที่สอดคล้องกับผล การศึกษาของ Thongphueg (2012) เรื่องการวางแผนการเงิน ส่วนบุคคลเพื่อวัยเกษียณอายุ กรณีศึกษาเฉพาะครูโรงเรียนสังกัด กรุงเทพมหานคร ซึ่งได้ศึกษาปัจจัยด้านความพร้อมในการเตรียม ตัวเพื่อวัยเกษียณ พบว่าความต้องการความรู้ด้านการวางแผน เพื่อวัยเกษียณ ส่งผลทางบวกต่อการวางแผน เพื่อวัยเกษียณ นั่นคือหากบุคคลมีความรู้ด้านการวางแผนเกษียณ ที่เพิ่มมากขึ้น ย่อมส่งผลทางบวกต่อพฤติกรรมการวางแผน เกษียณนั่นเอง

9. ข้อเสนอแนะจากงานวิจัย

1. องค์การที่เกี่ยวข้องกับการให้ความรู้เรื่องการจัดการ การเงินส่วนบุคคล เช่น ธนาคารแห่งประเทศไทย ธนาคารพาณิชย์ และสถาบันการศึกษา ควรเข้ามามีบทบาทในเรื่องการให้ความรู้ ความเข้าใจกับบุคคลต่าง ๆ ซึ่งมีปัจจัยส่วนบุคคลที่ต่างกัน เพื่อให้ ได้มีความรู้ด้านการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยเฉพาะด้านการ บริหารหนี้สิน ด้านการลงทุน ด้านการบริหารความเสี่ยงและการ วางแผนประกันภัย ด้านการวางแผนภาษีส่วนบุคคล รวมทั้งเข้ามา มีบทบาทในการให้คำปรึกษากับผู้ที่ต้องการคำแนะนำในการจัด การเงินส่วนบุคคล ซึ่งเป็นเรื่องพื้นฐานจำเป็นสำหรับทุกคนวัยเรียน เพื่อให้สามารถนำไปปฏิบัติตามแผนให้บรรลุเป้าหมายทางการเงิน ส่วนบุคคลที่วางไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. องค์การที่เกี่ยวข้องกับการให้ความรู้เรื่องการจัดการ การเงินส่วนบุคคล เช่น ธนาคารแห่งประเทศไทย ธนาคารพาณิชย์ และสถาบันการศึกษา ควรจัดอบรมให้ความรู้เพิ่มเติม แก่กลุ่มคน ที่มีการศึกษาในระดับ อนุปริญา / ปวส. และ ต่ำกว่า มัธยมศึกษาตอนปลาย / ปวช.

10. References

Absolute Income Hypothesis. (2008). Retrieved from Encyclopedia.com: <http://www.encyclopedia.com/social-sciences/applied-and-social-sciences-magazines/absolute-income-hypothesis>

Achavanuntakul, S. (2013). *khwaṁrū rŭāng thāng kāṅngcēn* (financial literacy) (sŏng) : *phrŭttikam thāng kāṅngcēn khōng Khon Thai*

[Financial Literacy: Financial Behavior of Thai People]. Retrieved from <http://www.bangkokbiznews.com/blog/detail/516205>

Aujirapongpan, S.& Kao-lean, P. (2015). Factors Influencing Personal Financial Management of Chumphon Provincial Police. *Journal of Management Sciences*, 32(2), 38-39.

Bank of Thailand. (2013). *kāṅsamrŭat phāwa sēthakit lāe sangkhom khōng khruārŭān Phō.Sō. sŏngphanharōihasiphok* [Household Socio-Economic Survey 2013]. Bangkok: Bank of Thailand.

BoonChai, C. (2009). *kāṅchātkaṅ kāṅngcēn suān bukkhon : kŏrānī sŭksā chaphō klum wai tham ngān* [Personal Financial Management : Case Study of Working People]. Full Research Report, Dhurakij Pundit University.

Chitkesorn, A., & Chaipinchana, P. (2013). Payout Management and Income Increasing in Sufficiency Economy, Tumboon Thatum, Amphur Pasang, Lamphun Province. *Journal of Management Walailak University*, 2(1),21-29.

Chotiawatthanakul, P. (2014). *kāṅ prachum chāēng patibatkaṅ plāēng nayobāi lāeya thathasāt kāṅphatthana sathāban khōpkhrua Phō.Sō. sŏngphanharōihasipchēt - sŏngphanharōihoksipsī su kāṅ patibat* [A Workshop of a change of policy and strategic of family institution between year 2014 – 2021 to practice]. Retrieved from <http://www.owf.go.th/wofa/modules/website/upload/news/1e7665254a12acd7749077b94a71f18b.pdf>

Davtya, A. (2010). *College Students and Personal Finance: Exploring the Relationships among Financial Well-Being, Money Management Practices, and Engagement in Personal Finance Education*.

- Dissertation, University of California. Los Angeles: UMI Dissertation Publishing.
- Financial Consumer Protection Center. (2013). *phonlaka rasamruat thaksa thaṅg kaṅngœn khōṅg Thai* [Thai Financial Literacy Survey]. Bangkok: Bank of Thailand.
- Jaruddechanon, C. (2014). *kaṅsU'ksa priāpthiāp khwāmru læ phrU'ttikam kaṅwāṅphæṅ kaṅngœn sūān bukkhon khōṅg naksU'ksa radap parinya tho mahāwitthayalai song khla nakharin witthayakhet haṭ yai sākha bōrihān thurakit læ sākha witsawakammasat* [A Comparative Study of Knowledge and Behavior for Personal Financial Planning of Master Degree Student of Prince of Songkla University Hatyai Campas Between Business Management Major and Engineering Major]. (Master's Thesis, Prince of Songkla University, Thailand).
- Keamrat, D. (2012). *khwāmru læ thatsana khōṅg naksU'ksa kieokap kaṅchatkaṅ kaṅngœn sūān bukkhon : koṛani sU'ksa mahāwitthayalai theknōyī rāt mongkhon nai khēt Krung Thēp Maha Nakhōn* [Knowledge and Perspective of Students Towards Personal Financial Management: Case Study of Rajamangala University of Technology in Bangkok Area]. Full Research Report, Rajamangala University of Technology.
- Kirenthong, W. (2012). *kāntē ri yom phrōm sārāp kaṅwāṅphæṅ thaṅg kaṅngœn phU'a wai kasian khōṅg klum ræṅngān nai rabop chuāṅ 'āyū sisip - hoksip pi* [Preparation for Financial Planning for the Retirement Age of 40-60 Year-Old Workers]. Bangkok: Research Institute for Policy Evaluation and Design University of the Thai Chamber of Commerce.
- Kunnasombut, W. (1999). *phrU'ttikam kaṅchai chāi khōṅg phuchai chāi khōṅg phuthU' batkhredit : koṛani sU'ksa phanakngān thanākhaṅ kasikōṅ Thai chakat (Mahachon)* [The Behavior of Caral Holders Expenditure : A Case Study of Thai Farmer Bank]. (Master's Thesis, School of Social and Environment Development National Institute of Development Administration, Thailand).
- Lappanitchayakul, S. (2015). *kaṅsU'ksa priāpthiāp kaṅ tranak ru læ khwām sonchai nai ruāṅg kaṅwāṅphæṅ kaṅngœn sūān bukkhon khōṅg naksU'ksa radap parinya tri mahāwitthayalai song khla nakharin witthayakhet haṭ yai* [The Awareness and Interest's Comparative Study of Undergraduate Students to Personal Financial Planning in Prince of Songkla University Hatyai Campus (Master's Thesis, Prince of Songkla University, Thailand)].
- National Statistical Office. (2015). *raīdai raīchāi khruārU'an læ chāmnuān khruārU'an* [Average Household Income and Expenditure and Number of Household]. Retrieved from <http://service.nso.go.th/nso/web/statseries/statseries11.html>
- Nunchaipruek, K. (2016). *khwāmru læ phrU'ttikam kaṅngœn khōṅg kharatchakan khru nai khēt Krung Thēp Maha Nakhōn* [Financial Literacy and Financial Behaviors of Teachers in Bangkok]. (Master's Thesis, National Institute of Development Administration, Thailand).
- Official Statistics Registration Systems. (2016). *rabop sathiti thaṅgkaṅ thabian kop ri han kaṅ thabian krommakān pokkhroṅg* [Official Statistics Registration Systems, the Bureau of Registration Administration, Department of Provincial Administration]. Retrieved from stat.bora.dopa.go.th/http://stat.dopa.go.th/stat/statnew/upstat_age_disp.php

- Onwan, C. (2010). *khwāmru khwāmkhaochai læ thatsanakhati thi mī phon tō nāōnōm phrUttikam kām sU' sinkhā thi mī chalāk khābōn khōng phubōriphok nai khēt Krung Thēp Maha Nakhōn* [Cognition and Attitude affecting Consumers' Buying Behavior Trend on Carbon Label Products in Bangkok Metropolitan Area]. (Master's Thesis, Srinakharinwirot University, Thailand).
- Panich, V. (2012). *kānchatkān khwāmru kap kām bōrihān ratchakān nāō mai* [Knowledge Management and New Public Administration]. Retrieved from http://www.opdc.go.th/content.php?menu_id=4&content_id=622
- Polwattanakul E., & Runglertkengkrai, S. (2007) *sāhet khōng kām mai yU'n bāp læ chamra phāsī phān 'inthōnet : kōrānī sU'ksa chāngwat Phuket* [Causes of not Submission of Tax Payment by Internet : A Case Study of Phuket Province]. *Journal of Management Sciences*, 25(1), 1-11.
- Prachachat. (2015). *sanyān 'antarāi pī sōngphanhārōhāsippēt nī khruarU'an phung thayān chiāt kāōsip kō ka tō chīdīphī* [Dangerous Signal 2015 Rapidly Increased of Household Debt to 90% per GDP]. Retrieved from http://m.prachachat.net/news_detail.php?newsid=1422847533.
- Prugsasri, P. (2014). *patchai khā tōpthān thi mī phon tō prasitthiphāp nai kām padibat ngān khōng phanakngān bōrisat Sayām mækkhro chakat (Mahachon) nai khēt Krung Thēp Maha Nakhōn læ parimonthon* [Compensation Factors Affecting to Performance of the employee, A case study of employee in Siam Makro Public Co., Ltd. Bangkok and Metropolitan area]. (Master's Thesis, Sripatum University, Thailand).
- Rueksantad, J. (2011). *priāpthiāp phrUttikam kām 'ōm khōng phanakngān bōrisat 'ēkkachon læ kharatchakān nai khēt Krung Thēp Maha Nakhōn* [Comparison on Saving Behavior between Private Company Officers and Government Officers in Bangkok]. Master Degree's Thesis, Rajamangala University of Technology Thanyaburi.
- Sangkae, C. (2005). *kānlongthun* [Investments]. (5thed.). Bangkok, Thailand: Thammasat University.
- Sittipan, K. (2010). *patchai thi mī 'itthiphon tō kām wāngphān thāngkān sūan bukkhon khōng prachachon nai Krung Thēp Maha Nakhōn* [Factors affecting Personal Financial Planning of people in Bangkok]. (Master's thesis, Bangkok University, Thailand).
- Suebnaung, S. (2014). *patchai thi mī phon tō kām kōet 'ubattihet khōng phanakngān kōrānī sU'ksa bōrisat nanyāng kām mēn chāmkat Krung Thēp Maha Nakhōn* [Correlated Factors of the Accidents in Nan Yang Garment Co., Ltd. Bangkok] (Master's Thesis, School of Social and Environment Development National Institute of Development Administration, Thailand).
- Suksawad, W. (2015). *kānsU'ksa khwāmru khwāmkhaochai khōng phū sīa phāsī 'ākōn thi mī phon tō thatsanakhati kām sīa phāsī ngōndai bukkhon thammada khōng kangān sanphākōn phU'nthi Krung Thēp Maha Nakhōn sipsām (khēt khlōng tōi)* [Study of the Taxpayers' Understanding of Personal Income Tax Affecting their Attitude Toward Tax Payment in Bangkok Revenue Department Area 13 (Klong Toei District)]. (Master's Thesis, Siam University, Thailand).
- Sungmake, S. (2010). *khwāmru khwāmkhaochai kiēokap kām sīa phāsī ngōndai bukkhon thammada khōng prachachon nai chāngwat Phuket*

- [Knowledge and Understanding on People's Personal Income Tax of the People in Phuket Province]. (Master's Thesis, Ratchaphruek College, Thailand).
- Supmak, A., & Wailerdsa, N. (2016). *patchai chūngchai nai kaniŭ'ak 'āchīp rapratchakan kōn læ lang kani prakāt chai phraratchabanyat rabiāp kharāchakan phonlarŭ'an Phō.Sō. sōngphanhārōjhāsip 'et : kōrani sŭ'ksā samnakngān khana kammakan kaniŭ'ksā naphŭ'n thān krasuāng sŭ'ksāthikān* [Motivational Factors Influencing Civil Servants as a Career Choice before and after the Amendment of the Civil Service Act B.E. 2551: A Case Study of the Office of the Basic Education Commission, Ministry of Education]. *Journal of Business, Economics and Communications*, 11(1), 83-97.
- Sutthichuen, K., & Huawanid, A. (n.d.). *khūmŭ' Happy Money sāng suk thāng kaniŭ'ksā* [Happy Money]. Bangkok: The Stock Exchange of Thailand.
- Suttipong, P. (2009). *kānsŭ'ksā thasānakhati thī mī khwāmsamphan kap kaniŭ'ak sŭ' prakanchiŭit khōng phubōrīphōk nai khet Krung Thep Maha Nakhon* [A survey of consumer attitudes toward life insurance in Bangkok]. (Master Degree's Thesis, University of the Thai Chamber of Commerce, Thailand).
- Thailand Securities Institute The Stock Exchange of Thailand. (2010). *kānwāngphān phŭ'a wai kasiān* [Planning for Retirement]. Bangkok: The Stock Exchange of Thailand.
- Thansettakij. (2016). *sō sō cho phōē lōk chāng ngān Q sōng phung sāmsip 'et kō kani khruārŭ'an long lŭ'a pætsip 'et kō kani khōng chī di phī* [NESDB announces jobless in Q2 raises to 31%, household debt falls to 81% of GDP]. Retrieved from <http://www.thansettakij.com/2016/09/01/91966>.
- The World Bank. (2016). *Anemic recovery in emerging markets to weigh heavily on global growth in 2016*. Retrieved from <http://www.worldbank.org/en/news/press-release/2016/01/06/anemic-recovery-in-emerging-markets-to-weigh-heavily-on-global-growth-in-2016>.
- Thongphueng, P. (2012). *kānwāngphān kaniŭ'ksā sūan bukkhon phŭ'a wai kasiān 'āyū : kōrani sŭ'ksā chaphō khru rōngriān sangkat Krung Thep Maha Nakhon* [Personal Financial Planning for Retirement: A Case Study of School Teachers under the Jurisdiction of Bangkok Metropolitan Administration]. (Master's Thesis, Dhurakijpundit University, Thailand).
- Trakulmaipol, W.(1998). *kānsŭ'ksā khwāmru læ chētakhati khōng phū sīa phāsī thī mī tō kani sīa phāsī ngōndai bukkhon thammada* [A Study of Knowledge and Attitudes of Taxpayers Towards Personal Income Tax]. Bangkok:Theses Database.
- Wongchan, A. (2011). *phrŭ'ttikam kani 'ōm læ patchai thī mī phon tō kani 'ōm khōng khru rōngriān yothin burana* [Saving Behavior and Factors Affecting Saving of Teachers at Yothinburana School]. Master of Economics. (Human Development Economics).(Master's Thesis, Srinakharinwirot University, Thailand.)
- Wongchan, R. (2012). *Kānbōrīhānkānngōnsūanbukkhan* [Personal Financial Management].(2nd ed.). Bangkok: The Stock Exchange of Thailand.
- Wongveeravuti, S., & Sirikijjakajorn, B. (2010). *thasānakhati læ phrŭ'ttikam nai kaniŭ'ksā thāng kaniŭ'ksā sūan bukkhon khōng naksŭ'ksā parinya trī khana bōrīhān thurakit mahawithayalai krung thep* [Attitudes and Behaviors toward Personal Financial Management of Undergraduate Business

Students, Bangkok University]. *BU Academic Review*, 9(2),55 - 63.

Yamane, T. (1973). *Statistics: An Introductory Analysis*.
New York: Harper and Row.

Yonpiam, N. (1995). *Lakkānlongthun* [Principles of
Investment]. Bangkok: P.N. Printing Part., Ltd.